SỐ 11, THÁNG 02/2021

EPOCH TIMES TIẾNG VIỆT

GIÁO DỤC & ĐỜI SỐNG

EPOCH TIMES

Chị Quỳnh và lớp học đặc biệt của mình tại Từ Sơn, Bắc Ninh.

GIÁO DỤC

Người ươm những mầm thiện lương

Cô giáo môn tiếng Anh và lớp học đặc biệt

NGỌC MINH

Buổi sáng một ngày Chủ nhật cuối năm, xưởng mộc Vĩnh An (Từ Sơn, Bắc Ninh) yên tĩnh hơn ngày thường. Tiếng cưa xẻ, đục đẽo chói tai được thay thế bằng tiếng nhạc êm dịu tường hòa. Một nhóm khoảng 20 trẻ em ở độ tuổi khác nhau đang tĩnh tọa, nét mặt thật an nhiên. Thời gian, không gian như lắng đọng trong khoảng nửa giờ, rồi náo nhiệt trở lại khi bài tập kết thúc, và những đứa trẻ hiếu động lại bắt đầu chạy nhảy, vui đùa.

Lớp học đặc biệt

Từ lâu, chúng tôi đã nghe về "Lớp học đặc biệt" của chị Nguyễn Thị Quỳnh (43 tuổi, giáo viên trường Đông Ngàn, Từ Sơn), nhưng lần này mới có dịp đến thăm và trò chuyện cùng chị.

Lớp học đặc biệt này được đặt tại lầu 2 của xưởng mộc với diện tích hơn 100 mét vuông. Nơi này từng được dùng để trưng bày các sản phẩm gỗ quý của gia đình chị Quỳnh, nhưng nay được ưu tiên dành cho lớp học. Chúng tôi thấy trên tường có dòng chữ: Lớp bồi dưỡng về văn hóa truyền thống. Một chiếc tivi cỡ lớn được đặt trang trọng trong phòng, đang trình chiếu nội dung bài học có tên: "Phép tắc người con".

Chị Quỳnh cho biết, các học trò được học chủ yếu là các bài giảng về đạo đức truyền thống, cách ứng xử trong các mối quan hệ như: ở nhà hiếu kính với cha mẹ, ra bên ngoài biết đối nhân xử thế, chú ý trong lời nói để giữ chữ Tín... Những đạo đức luân lý và lễ tiết căn bản cổ xưa dành cho thiếu nhi sẽ được giáo viên dạy bảo, hướng dẫn.

EPOCH TIMES

Lớp học của chị Quỳnh là hoàn toàn miễn phí dành cho các em nhỏ trong vùng và duy trì đã hơn 2 năm nay.

Các em ngoan, lễ phép hơn và một sự thay đổi lớn là mỗi khi gặp mâu thuẫn, các em đã biết tìm lỗi ở bản thân mình thay vì chỉ trích người khác.

Nghịch lý giáo dục

Chị Quỳnh là cô giáo tiếng Anh, gắn bó với nghề dạy học đã 21 năm. Trong suy nghĩ của mình, chị thường băn khoăn trước sự xuống dốc của đạo đức học đường hiện nay. Chị cho biết, do ảnh hưởng của những trào lưu hiện đại biến dị, trẻ em ngày nay thường phạm phải các lỗi nghiêm trọng về đạo đức.

Tiếp theo trang **6**

BIBARYS IB ATOLLA/UNSPLASH

Giống như thực phẩm chúng ta ăn, những gì chúng ta đưa vào bộ não cũng rất quan trọng đối với sức khỏe.

Trở lại với thói quen đọc sách

JEFF MINICK

Nhiều năm trước, tôi sở hữu một cửa hàng sách ở Waynesville, Bắc Carolina, bán sách cũ và sách mới cũng như các bộ sưu tập văn học lành mạnh dành cho trẻ em.

Một buổi trưa mùa hè, một người phụ nữ đi cùng với hai đứa cháu tuổi vị thành niên bước vào cửa hàng. Trong khi bọn trẻ xem lướt qua các kệ sách, tôi và bà đến quầy thanh toán. Trong cuộc trò chuyện thân mật, thỉnh thoảng bà hướng mắt về bọn trẻ lúc cả hai đều đang say sưa đọc sách. Bà mỉm cười và nói: "Ông biết đấy, tôi không thực sự quan tâm chúng đọc gì, miễn là chúng đang đọc sách."

Giống như hầu hết những chủ tiệm sách

Tiếp theo trang **5**

GOODLUZ/SHUTTERSTOCK

Những cử chỉ trân trọng và yêu thương:

Điều bình dị đem đến hạnh phúc

JEFF MINICK

Sigmund Freud từng thốt lên đầy ai oán rằng: "Rốt cuộc thì phụ nữ muốn gì vậy?"

Tôi từng đưa câu hỏi này vào một bài báo của mình và một độc giả nữ đã gợi ý rằng tôi nên viết một chuyên mục về những điều đàn ông muốn. Cụ thể hơn, cô ấy đặt ra câu hỏi: "Cử chỉ nào khiến đàn ông cảm kích?"

Đây là một câu hỏi hay. Hãy cùng tìm hiểu nhé.

Những bước đầu tiên

Trước khi bắt đầu chuyến phiêu lưu này, tôi quyết định thu hẹp phạm vi câu hỏi của mình.

Một trung úy quân đội bất ngờ được thăng lên chức đại úy vì sự dũng cảm trên chiến trường, chắc chắn sẽ rất cảm kích. Điều tương tự cũng xảy ra với một anh chàng dành 12 tiếng mỗi ngày, 5 ngày một tuần tại văn phòng, và được tăng lương hậu hĩnh cùng một khoản tiền thưởng dịp Lễ Giáng Sinh.

Nhưng ngày Lễ Tình yêu đang đến, và tôi quyết định giới hạn đối tượng của câu hỏi này cho những người đàn ông đã lập gia đình hoặc đang trong một mối quan hệ tình cảm. Những cử chỉ nào của phụ nữ khiến đàn ông đánh giá cao?

Tôi bắt đầu tìm kiếm câu trả lời bằng cách mở máy tính xách tay lên. Trong bài viết "10 điều đàn ông muốn từ vợ mình" (10 Things Men Want From Their Wives), Sheri Stritof đưa ra một bản tổng kết những đáp án từ những trang web khác. Theo Stritof, điều quan trọng với một người đàn ông là những phẩm chất như sự thấu hiểu, tôn trọng, tương trợ, và tình yêu. Bà cũng đưa ra một số ví dụ và lời khuyên cụ thể giúp phụ nữ khiến người đàn ông của họ cảm nhận được tình yêu thương và sự trân trọng.

Vì Sheri Stritof là phụ nữ, nên tôi đã chuyển hướng nghiên cứu. Ban đầu, tôi nghĩ sẽ chỉ tiếp cận đàn ông cho bảng khảo sát. Nhưng phụ nữ sẽ nghĩ gì về vấn đề này? Với họ, những cử chỉ nào sẽ khiến đàn ông cảm thấy trân trọng trong cuộc sống?

Và tôi đã đóng máy tính lại, đến lúc tìm kiếm câu trả lời trong thế giới thật rồi.

Khảo sát tại quán cà phê

Công cuộc tìm kiếm của tôi bắt đầu tại quán cà phê Happy Creek, tôi biết nhân viên và một vài khách hàng nơi đây. Tôi đi một vòng, giải thích dự án của mình và nhận được những phản hồi.

Sharon, một đầu bếp và thợ bánh trong quán cà phê, đã kết hôn được gần 20 năm. Cô ấy nói với tôi rằng: "Tôi nghĩ đàn ông sẽ trân trọng những điều nhỏ bé. Như khi tôi chuẩn bị một ly cà phê và mang đến cho anh ấy khi anh ấy đang làm việc bên máy tính. Đó là dấu hiệu của việc tôi yêu anh ấy."

Alex, một thợ pha chế chưa kết hôn ở độ tuổi 20, nhấn mạnh rằng đàn ông thích phụ nữ dành những khoảng thời gian "chất lượng" với họ.

Không giống như hai đồng nghiệp, Jeremy còn trẻ và chưa kết hôn, đã ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời. Khi hẹn hò, anh đánh giá cao khi phụ nữ sẵn sàng thanh toán hoá đơn. Hiếm khi anh yêu cầu phụ nữ phải trả tiền, nhưng việc một cô gái chủ động làm điều đó khiến anh hiểu rằng cô ấy thích thú khi ở bên anh.

Annie đã là một người mẹ và người vợ. Cô liệt kê một danh sách những hành động mà người vợ có thể khiến chồng mình cảm kích. "Chuẩn bị cho anh ấy một bữa trưa và mang đến nơi làm việc của anh ấy. Cảm ơn anh trước mặt lũ trẻ vì đã đưa gia đình đi ăn tối hoặc nghỉ mát. Khích lệ anh hãy đi chơi tối với bạn bè. Cùng làm điều gì anh ấy muốn như xem phim cho dù đó không phải là sở thích hay sở trường của bạn."

Giống như Jeremy, và không giống như những phụ nữ trên, bạn John của tôi là khách hàng thường xuyên của quán cà phê. Anh đã làm cha và suy nghĩ rất kỹ về câu hỏi trước khi trả lời.

"Đây là một câu hỏi khó. Hầu hết nó liên quan đến toàn bộ mối quan hệ". Anh dừng một lúc, nghĩ tiếp rồi nói thêm rằng: "Khi tôi trải qua những ngày tháng khó khăn, Lisa đã nhắc nhở tôi về tầm quan trọng của công việc tôi đang làm. Tôi rất trân quý những lời động viên đó."

Tìm kiếm câu trả lời qua điện thoại

Tiếp theo, tôi nhấc điện thoại lên và gọi cho chị gái và chồng chị ấy. Họ đã cho tôi những đáp án thật ngọt ngào. Penelope, một y tá, nghĩ rằng Bob, một người đàn ông đã nghỉ hưu, sẽ đánh giá cao những món quà nhỏ cô mang về từ cửa hàng tạp hóa - "Một thanh kem sôcôla Snicker hay một ly kem dâu" - và khi họ nắm tay nhau. Giống như Jeremy, Bob ban đầu trả lời rằng "Đó là một câu hỏi khó".

Những điều nhỏ bé rất quan trọng với đàn ông, những điều ngọt ngào, gần gũi sẽ khiến họ thấy cảm kích.

(Dường như sự do dự này là điển hình với đàn ông, có lẽ bởi vì ít người hỏi chúng tôi câu hỏi này). Cuối cùng, anh trả lời: "Penelope hôn tôi mỗi khi cô ấy đi ra ngoài. Và tôi thích khoảnh khắc chúng tôi xem tivi cùng nhau và cô ấy dựa đầu vào vai tôi."

"Tôi không cần món quà nào cả," anh trai Doug của tôi, một nhà hóa học đã nghỉ hưu cho biết. Sống cùng vợ 40 năm, anh kể: "Khi Rosanne ôm tôi và nói 'Em yêu anh' - chà, điều đó rất quan trọng đối với tôi."

Chị gái Becky của tôi, một nhân viên ngân hàng đã kết hôn được 40 năm tâm sự với tôi rằng: "Tom thích hai người ngồi xem tivi cùng nhau, và chị đặt bàn tay lên đầu gối anh ấy."

"Penelope hôn tôi mỗi khi cô ấy đi ra ngoài. Và tôi thích khoảnh khắc chúng tôi xem tivi cùng nhau và cô ấy dựa đầu vào vai tôi.

Bob

Món quà cuối cùng

Và đây là những điều cho cá nhân tôi: Vào tháng 5/2004, tôi gọi điện cho vợ mình để hỏi một số thông tin cần thiết cho lớp học tại gia. Học sinh trong lớp văn học đang chờ đợi tôi, vì vậy, cuộc hội thoại của chúng tôi diễn ra rất nhanh chóng và vội vã. Khi tôi cúp máy để chạy vào lớp học, tôi nghe thấy Kris thì thầm rằng: "Em yêu anh".

Đó cũng là những lời cuối cùng của cô ấy. Khi tôi trở về nhà, tôi thấy vợ mình ngã gục và bất tỉnh trên sàn phòng ngủ. Cô ấy qua đời 5 ngày sau đó do chứng phình động mạch não.

Ba từ "em yêu anh" đó trở thành món quà cuối cùng tuyệt vời nhất cô ấy dành tặng tôi.

Những điều nhỏ bé thật đẹp

Chúng ta có thể thấy được điều gì từ cuộc khảo sát của tôi? Cử chỉ nào của phụ nữ khiến người đàn ông cảm kích?

Đôi khi chúng ta quý trọng những món quà xa xỉ - như những ngày cuối tuần bất chợt đi chơi với người phụ nữ chúng ta yêu, đó là một cảnh tượng trên tivi mà chúng ta ao ước trong nhiều năm; hay một bữa tiệc sinh nhật đầy bất ngờ tại nhà hàng với bạn bè và gia đình. Có ai mà từ chối một buổi tối lãng mạn với người phụ nữ của mình, tạm xa lũ trẻ và chỉ có hai người chứ?

Tuy nhiên, như chúng ta thấy, những điều nhỏ bé có ý nghĩa to lớn với đàn ông, những thứ ngọt ngào, gần gũi, bình dị, hàng ngày khiến họ thấy cảm kích và trân trọng: một cái ôm, một cái nắm tay, một nụ hôn, một cái nhìn âu yếm, một lời động viên trong công việc, một chai rượu cùng nhau nhâm nhi trên boong tàu dưới ánh hoàng hôn.

Đôi khi, chỉ đơn giản là hãy nói "Em yêu anh".

Và cử chỉ nhỏ bé đầy trân trọng này sẽ biến mỗi ngày trở thành ngày Lễ Tình yêu.

Jeff Minick có bốn người con và một trung đội cháu chắt. Trong 20 năm qua, ông đã dạy lịch sử, văn học và tiếng Latinh qua các buổi hội thảo cho học sinh giáo dục tại nhà ở Asheville, N.C. Quý vị có thể truy cập trang JeffMinick.com để theo dõi blog của ông.

Mộc Lam biên dịch

Tại sao những truyền thống xưa và nay lại quan trọng?

JEFF MINICK

Ở phần đầu của vở nhạc kịch "Fiddler On The Roof" (Kéo đàn trên mái nhà), sân khấu kịch Broadway lấy bối cảnh một ngôi làng Do Thái thời Nga Hoàng. Nhân vật chính là một người bán sữa nghèo tên Tevye, đã ví tình trạng bấp bênh của người Do Thái trong làng như một người đang kéo cây đàn vĩ cầm trên mái nhà. Anh hỏi: "Làm thế nào để chúng ta giữ thăng bằng? Tôi có thể nói với bạn chỉ trong hai từ. Truyền thống!"

Truyền thống từ thời của Tevye — như hôn nhân được sắp đặt, con trai nối gót cha, con gái lớn lên được mai mối lấy chồng rồi làm mẹ — đã qua lâu rồi. Chúng bị quét sạch bởi 150 năm giải phóng, cách mạng, chiến tranh, chủ nghĩa công nghiệp và công nghệ. Một số nền văn hóa vẫn còn gìn giữ được truyền thống của họ đến ngày nay, nhưng nếu bạn là một người phương Tây ủng hộ những cuộc hôn nhân sắp đặt (như cách một số ông bố nhìn con gái và chàng trai mà con mình đang hẹn hò, rồi mong ước chúng sẽ thành đôi), thì đừng ngạc nhiên khi mình bị đám đông cấu xé hoặc ít nhất, chịu đựng một bài giảng của mẹ về ý nghĩa của từ Neanderthal (giống người tối cổ Neanderthal).

Nhưng liệu Tevye có lý riêng của mình? Truyền thống có giúp chúng ta giữ thăng bằng không?

Những truyền thống đã mất

Một số truyền thống có rồi lại mất đi. Khi tôi còn là một đứa trẻ, có phong tục là đánh nhẹ đứa trẻ một cái vào ngày sinh nhật của chúng. "Đánh một cái để lớn lên" là nghi lễ đã từng chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi. Trong nhà thờ Công Giáo, các giám mục tát vào má trẻ vị thành niên trong buổi lễ xác nhận đức tin, một cử chỉ mang tính biểu tượng, nhắc nhở họ rằng việc thực hành đức tin của họ có thể mang lại đau khổ. Hành động này có phải cùng ý nghĩa với việc đánh nhẹ đứa trẻ vào mỗi dịp sinh nhật, để nhắc nhở chúng ta rằng lớn lên sẽ khiến chúng trải nghiệm nhiều nỗi đau hơn? Có lẽ. Dù sao đi nữa, tôi rất vui khi tục lệ này đã không bị "ném vào thùng rác", ít nhất là trong gia đình tôi.

Nhưng còn những truyền thống đã mất khác và quan trọng hơn là gì? Chúng có giữ cho chúng ta không bị trượt khỏi mái nhà không?

Ở vùng nông thôn Hoa Kỳ, từng có phong tục là các thành viên trong gia đình từ già đến trẻ dùng chung một bữa trưa thịnh soạn vào mỗi Chủ nhật. Họ chuẩn bị một con gà, làm sạch và nướng. Những người phụ nữ trong nhà nấu đủ loại món ăn: khoai tây, đậu xanh, cà rốt hấp, ngô, nước sốt, bánh quy và bánh nướng làm từ trái cây nào đang vào mùa hoặc được cất trữ. Ngày nay, số lượng lớn calo trong những món ăn như thế có thể khiến chúng ta phát ớn bởi vì hầu hết chúng ta không bổ củi, cày ruộng, hoặc đi bộ năm dặm vào thành phố và rồi trở về.

Truyền thống đó tồn tại để củng cố tình cảm gia đình và bày tỏ sự trân trọng với một ngày nghỉ ngơi.

Vào những ngày nghỉ này, giải trí cũng là cách để gắn kết các gia đình lại với nhau. Chúng tôi đã kể các câu chuyện từ thời thuộc địa đến thời đầu thế kỷ 20, những gia đình tụ tập vào buổi tối cùng nhau ca hát hoặc thưởng thức âm nhạc, giống như hình ảnh Pa kéo cây đàn vĩ cầm trong cuốn "Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên". Việc đọc sách thành tiếng cũng trở nên phổ biến, mọi người lựa chọn các tác phẩm khác nhau, từ Kinh Thánh đến tiểu thuyết của Charles Dickens. Kể chuyện cũng rất được ưa chuộng, mọi người ngồi trước hiên nhà nghe những câu chuyện về thời trẻ của chú Billy hay Mamaw hù dọa lũ trẻ bằng những câu chuyện về quái vật và "linh hồn ám ảnh".

DRAZEN ZIGIC/ SHUTTERSTOCK

Truyền thống chính là chất keo gắn kết các gia đình và văn hóa của chúng ta với nhau.

Các truyền thống lớn nhỏ giúp chúng ta giữ cân bằng. Chúng kéo chúng ta lại với nhau như một gia đình, như một cộng đồng và như những người Mỹ.

Những truyền thống mới

Mặc dù chúng tôi không còn quây quần bên cây đàn dương cầm và cùng nhau hát vang bài ca "Tôi làm việc trên đường sắt", nhưng chúng tôi đã nghĩ ra những cách khác để sẻ chia như một gia đình và như một nền văn hóa.

Nhiều cha mẹ và trẻ em yêu thích những bộ phim được chiếu tại nhà vào buổi tối. Cha hoặc mẹ chuẩn bị một tô bắp rang bơ, ánh đèn mờ dần và cả nhà cùng nhau xem phim. Hình thức xem phim này có thể không thân mật như việc cùng nhau đọc to các tác phẩm hay ngồi quây quần chia sẻ những câu chuyện, nhưng dù sao thì cách này cũng giúp mọi người xích gần nhau hơn.

Xem tiếp trang ***sau***

StateFarm®

Nhận bảo hiểm tuyệt vời và giá trị lớn

Làm thế nào để bảo vệ bạn, những người thân yêu của bạn và cuộc sống bạn đã xây dựng bằng bảo hiểm?

XE
NHÂN THỌ
NGÂN HÀNG
NHÀ
SỨC KHỎE
THƯƠNG MẠI

VỚI SỰ PHỤC VỤ TẬN TÌNH CỦA CÔNG TY BẢO HIỂM XE & NHÀ HÀNG ĐẦU Ở MỸ

TIẾT KIỆM ĐẾN 40%
Chào đón khách hàng đến tư vấn miễn phí
Chúng tôi nói Tiếng Việt, English, 中文, Se Hable Espanol
Chúng tôi rất vui lòng trả lời các câu hỏi của bạn

CẦN TUYỂN NHÂN VIÊN Thông thạo Anh-Việt
Xin liên lạc văn phòng hoặc ghi danh online tại
www.tommytran.sfagentjobs.com/account
281-686-0380
Email: tommy@insurewithtommy tran.com

Tommy Tran
State Farm Agent
713-270-8868
Email: tommy.tran.do9d@statefarm.com

7601 W. Sam Houston Pkwy S. Ste. 176,
Houston, TX 77036 (bên cạnh Khách Sạn Comfort Suite & Tandy Leather)

www.insurewithtommytran.com

Lễ Tình yêu theo phong cách gia đình Tổng thống Adam

ALAN WAKIM

Ngày Lễ Tình yêu một lần nữa lại đến với chúng ta; đối với những người yêu nhau đang bị chia cách, thì không lúc nào tốt hơn dịp này để thêm gia vị cho cuộc sống.

Chúng ta có thể lên máy bay và đến thăm những người chúng ta yêu quý chỉ trong vòng 24 giờ. Điện thoại di động, email, tin nhắn, FaceTime, WhatsApp, Messenger và các ứng dụng khác giúp chúng ta kết nối tức thì với ai đó ở mọi nơi trên thế giới. Quả là hữu ích khi có những công cụ để chúng ta nhìn thấy nhau và trò chuyện trong thời gian thực.

Vào thế kỷ 18, ông John và bà Abigail Adams không có những thứ xa xỉ như vậy. Hai người yêu nhau và phải liên lạc theo cách cổ điển: bút lông, giấy và mực, thư từ phải gửi qua đường bưu chính rất chậm. Từ năm 1762 đến năm 1801, cả hai đã viết khoảng 1,000 bức thư cho nhau, từ lúc họ tìm hiểu nhau cho đến năm ông John Quincy Adams kết thúc sự nghiệp chính trị của mình với tư cách là Tổng thống Hoa Kỳ; 1,160 bức thư trong số đó đến nay vẫn còn nguyên vẹn và công chúng có thể thưởng lãm.

Hai người thường sử dụng cách gọi tên thân mật. Điều này cho phép họ thể hiện sự vui đùa trong các cuộc thảo luận nghiêm túc, như: Cô bé đáng yêu, Bác sĩ của em, và Nữ thần Diana vĩ đại.

Bà Abigail từng viết cho ông John vào năm 1763 rằng:

"Và có một sợi dây ràng buộc hơn Tình người, mạnh mẽ hơn Tình bạn, khiến chúng ta lo lắng cho hạnh phúc và lợi ích của những người mà nó buộc chặt với chúng ta. Nó khiến cho những [Bất hạnh], Nỗi buồn và hoạn nạn của họ như của chính chúng ta. Liên kết những điều này lại em sẽ có một sợi dây dài gấp ba lần – bằng sợi dây này, em không xấu hổ khi tự trói buộc mình [với anh], và em cũng không tin anh có thể hoàn toàn thoát khỏi nó. Hãy tự vấn bản thân mình vì Diana của anh rằng ngày hôm nay cô ấy không phải chịu sự đau buồn và bồn chồn lo lắng chứ?

Cô ấy bảo em nói với anh rằng ông Seneca, vì những điều tốt đẹp cho vợ Paulina của mình, đã rất cẩn trọng và chăm lo cho sức khỏe của ông ấy. Sức khỏe và hạnh phúc của ông Seneca rất quý giá với bà Paulina, cũng như sức khỏe và hạnh phúc của Lysander rất quan trọng đối với Diana của anh ấy." (Chú thích: Seneca là một triết gia người La Mã thuộc trường phái triết học khắc kỷ; bà Paulina là vợ của ông. Lysander và Diana là tên thân mật của ông John và bà Abigail).

PUBLIC DOMAIN

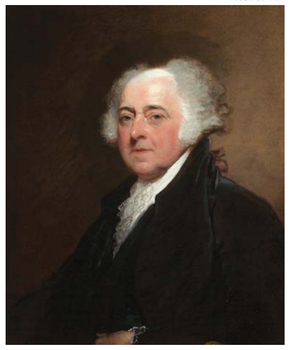

Chân dung bà Abigail Smith Adams và Tổng thống John Adams do Gilbert Stuart vẽ vào năm 1810–1815.

Ông John đã từng kết thúc một bức thư bằng:

"Của em,
Jonathan"

Ông cuối cùng đã chọn cái tên Lysander cho riêng mình. Bà tự gọi mình là Diana, nhưng sau đó lấy tên là Portia, người phụ nữ đã kết hôn với sát thủ nổi tiếng nhất của Julius Caesar: Marcus Junius Brutus.

Khi John phục vụ ở Philadelphia và ở Âu Châu trong Chiến tranh Cách mạng, khoảng thời gian xa cách đã đem đến sự cô đơn cho cả hai. Tuy vậy, cả hai vẫn duy trì được cuộc hôn nhân hạnh phúc, bất chấp những khó khăn do khoảng cách xa xôi kéo dài. Những lá thư qua lại thường xuyên đã mang cho họ nhiều niềm an ủi.

Ông John thường chia sẻ về những khó khăn, bệnh đậu mùa và bệnh dịch hạnh. Vào ngày 3/7, ông đã viết về nền độc lập:

"Ngày thứ 2 của tháng 7 năm 1776, sẽ là ngày trọng đại nhất trong Lịch sử Hoa Kỳ.

Anh tin rằng các thế hệ thành công tiếp theo sẽ tổ chức kỷ niệm nó như một ngày Lễ trọng đại. Nó sẽ được tưởng niệm như Ngày Giải thoát bằng những hoạt động trang trọng với lòng sùng kính Đức Chúa Toàn Năng. Nó sẽ rất long trọng với các màn trình diễn và diễn hành, trò chơi, các môn thể thao, súng, chuông, và pháo hoa thắp sáng từ đầu này tới đầu kia của lục địa kể từ nay cho đến mãi về sau."

Còn bà Abigail viết về nỗi sợ hãi mà người dân Boston cảm thấy khi người Anh có thể trở lại, hay những khó khăn trong việc duy trì một mái ấm gia đình mà không có sự hỗ trợ của người chồng. Họ thảo luận về những đứa trẻ, các đại biểu quốc hội, tài trợ cho quốc gia non trẻ, chống lại chiến tranh, cung cấp cho gia đình các nguồn lực và tiền bạc sẵn có vào thời điểm đó.

Bà Abigail viết:

"Em đã viết thư cho anh vào 7 thời điểm khác nhau, nhưng cuối cùng trái tim em hoài nghi rằng em không biết cách cầm nổi chiếc bút, và em phân tâm không biết anh đang giữ tay em nơi đâu. Đừng quên viết cho em mỗi ngày về những cơ hội mới. Em sẽ sớm nhận được thư nếu chúng được gửi trực tiếp đến chủ tịch quốc hội của bất kỳ quốc gia nào.

Em nóng lòng chờ đợi cho đến khi nhận được một số tin tức từ bàn tay nổi tiếng của người yêu thương nhất của em. Ô, khi nào, khi nào nó sẽ đến."

Vào tháng 3/1778, bà Abigail thể hiện nhiều cảm xúc hơn với người chồng xa vắng của mình:

"Đã hơn 3 tuần kể từ khi người bạn thân yêu nhất, người chồng lịch lãm nhất rời xa người bạn đời cô đơn của mình, và rời xa tất cả những người vô cùng yêu mến mình nơi tổ quốc thân thương để đương đầu với những hiểm nguy trên biển, thậm chí có thể rơi vào tình thế bị kẻ thù tấn công..."

Vào tháng 6, bà Abigail trở nên khá lo lắng:

"Người bạn thân yêu nhất của em!
Sáu tháng đã trôi qua kể từ khi em nghe được từ anh hoặc từ con trai yêu dấu của em, và đã 5 tháng kể từ khi em có cơ hội duy nhất để gửi một dòng cho anh."

Những lá thư gửi cho Portia thương yêu là không đủ. Cả hai đều cảm thấy khổ đau và họ ước ao có cách tốt hơn để cảm thấy gần nhau hơn khi phải sống trong cảnh chia ly. May mắn thay cho họ, chiến tranh không kéo dài mãi mãi. Cuối cùng, chiến sự kết thúc và cả hai được đoàn tụ ở Âu Châu.

Họ ngừng viết thư khi nhiệm kỳ tổng thống của ông John kết thúc vào năm 1801, và ông trở về nhà. Sau đó, họ sống cùng nhau cho đến khi bà qua đời vào năm 1818. Trong thời gian đó, ông John đã hòa giải với ông Thomas Jefferson trước khi bà Abigail mất một vài năm.

Cuộc đời của ông John và bà Abigail Adams là một câu chuyện tình yêu có thật, một mối quan hệ bền chặt kéo dài hơn 55 năm. Ông là người đại diện của bà tại Quốc hội lục địa khi phụ nữ không được tham gia những cuộc tranh biện và thảo luận.

Hai người yêu nhau nhưng cũng là những người bạn thân thiết của nhau; điều đó được thể hiện trong các bức thư: "Bạn thân mến của em... Mãi mãi là của anh, Portia."

Trước công nghệ hiện đại với tốc độ chóng mặt ngày nay, các cặp đôi gặp khó khăn trong việc giao tiếp với người bạn đời có thể tham khảo câu chuyện của ông John và bà Abigail để tìm lại cảm xúc. Nếu trước kia ông bà Adams có thể phải đợi vài tháng để gửi và nhận thư, thì chúng ta, trong thời đại giao tiếp tuyệt vời này, đang có điều kiện vô cùng thuận lợi để bày tỏ tình yêu trong ngày Valentine đặc biệt với người đầu yêu mà không cần phải thao thức mong chờ.

Alan Wakim, người đồng sáng lập của The Sons of History, chuỗi video trên Youtube và một kênh podcast hằng tuần. Ông đi du lịch để phỏng vấn và ghi lại các nhân vật và địa điểm lịch sử cho loạt video của mình.

Minh Vi biên dịch

Tại sao những truyền thống xưa và nay lại quan trọng?

*Tiếp theo từ trang **3***

Ngày Black Friday, ngày mua sắm sau Lễ Tạ ơn, đã trở thành một truyền thống ở Hoa Kỳ. Vào dịp này, người mua sắm đổ xô đến các cửa hàng và trung tâm giảm giá lớn trước mùa Giáng Sinh. Mặc dù đôi khi việc mua bán lộn xộn dẫn đến ẩu đả và giẫm đạp lên nhau, nhưng nó trở thành dịp tốt đối với một số người Mỹ đang tìm mua một chiếc tivi màn hình rộng hay chiếc máy tính được bán với giá một nửa.

Môn bóng đá cũng đã cho phép người dân Hoa Kỳ sáng tạo ra một số truyền thống nhất định. Người hâm mộ mang đồ nướng và đồ uống của họ đến bãi đậu xe của sân vận động hàng giờ trước khi trận đấu bắt đầu và tổ chức tiệc ở ngay cửa sau của xe trong khi chờ đợi. Ngày Chủ nhật Siêu cúp Bóng bầu dục Hoa Kỳ (Super Bowl Sunday) quy tụ hàng triệu người trên khắp Hoa Kỳ, gồm cả những người hâm mộ bóng đá và những người không bao giờ xem thể thao. Họ ngồi bên nhau ăn cánh gà và khoai tây chiên, tận hưởng cuộc thi đấu và cả những màn quảng cáo.

Phong tục xưa

Nhiều gia đình Do Thái kỷ niệm Lễ Vượt Qua (Passover) và lễ Hanukkah bằng những lời cầu nguyện và bữa ăn đặc biệt, còn những người theo đạo hoặc không theo đạo Thiên Chúa ăn mừng Giáng Sinh bằng cách trao đổi quà tặng và trang trí cây xanh. Nhiều người Mỹ tổ chức Lễ Tạ ơn với gà tây và trang phục đẹp, tổ chức ngày Lễ Tưởng niệm với tiệc nướng ở sân sau nhà và kỷ niệm ngày Quốc khánh 04/07 với bánh mì kẹp thịt nướng và pháo bông.

Một số người trong chúng ta nhận ra ý nghĩa quan trọng của những ngày lễ này. Ví dụ, những người bạn Do Thái của chúng ta đều biết rằng Lễ Vượt Qua đại diện cho sự giải thoát người Do Thái khỏi ách thống trị của người Ai Cập cổ đại, những người theo đạo Thiên Chúa ăn mừng Giáng Sinh vì đây là ngày Chúa Giêsu ra đời, và những người yêu nước tạm ngưng nhịp sống thường nhật để kỷ niệm ngày Quốc khánh, tỏ lòng biết ơn với Tuyên ngôn của Thomas Jefferson và quyền con người về "cuộc sống, tự do và mưu cầu hạnh phúc".

Nhưng cũng có những người ăn mừng những sự kiện này mà không hiểu rõ ý nghĩa của chúng — một sinh viên đại học không biết tại sao bầu trời ngập tràn ánh sáng và tiếng pháo bông vào ngày 04/07; người đàn ông không mảy may tưởng nhớ đến những người lính đã hy sinh khi thưởng thức một cốc bia lạnh ở sân sau nhà mình trong ngày Lễ Tưởng niệm; những đứa trẻ chưa bao giờ đặt chân đến nhà thờ nhưng tranh giành những quả trứng nhựa chứa đầy sôcôla trong một công viên công cộng vào một ngày Chủ nhật nào đó của mùa xuân. Những truyền thống này rất quan trọng. Chúng đóng vai trò như những mắt xích kết nối thế hệ này tới thế hệ khác.

PIXABAY

Cân bằng

Các truyền thống lớn và nhỏ đều giúp chúng ta giữ cân bằng. Truyền thống kéo chúng ta xích lại với nhau như một gia đình, như một cộng đồng và như những người Mỹ.

Chúng ta hãy lấy ngày lễ Tình nhân như một ví dụ. Ngày lễ này bắt nguồn từ thời La Mã cổ đại và vẫn còn duy trì cho đến ngày nay. Thường từ lúc 5 giờ chiều của ngày 14/02, tại bất kỳ cửa hàng bán hoa hoặc cửa hàng tạp hóa nào cũng có rất đông nam giới xếp hàng mua hoa và bánh kẹo cho người phụ nữ mà họ yêu thương — và vâng, tôi cũng đã đứng xếp hàng trong số đó. Họ có thể đến mua đồ muộn, nhưng họ vẫn mong muốn bày tỏ tình cảm tới những người họ yêu thương bằng một món quà trong ngày lễ Tình nhân.

Truyền thống chính là chất keo gắn kết các gia đình và văn hóa của chúng ta với nhau. Truyền thống kết nối chúng ta với quá khứ, mang lại niềm vui trong hiện tại, và đóng vai trò như sức nặng giúp con tàu của chúng ta thăng bằng khi phải đối mặt với một tương lai bất định.

G.K. Chesterton từng viết: "Truyền thống có nghĩa là trao lá phiếu cho những nhân vật ấn khuất nhất của mọi tầng lớp: tổ phụ của chúng ta. Truyền thống là nền dân chủ của những người đã khuất. Truyền thống không khuất phục trước kẻ đầu sỏ chính trị nhỏ nhen và kiêu ngạo - những kẻ chỉ tình cờ đi đạo loanh quanh."

Khi chúng ta tôn vinh truyền thống của mình là chúng ta trao lá phiếu cho tổ phụ của chúng ta và giữ cân bằng trên những nóc nhà của cuộc sống.

Minh Vi biên dịch

Trở lại với thói quen đọc sách

Không giống như sự chóng lụi tàn của các bài báo và blog ngày nay, những tác phẩm kinh điển tồn tại mãi mãi trong tâm trí chúng ta

*Tiếp theo từ trang **1***

khác, tôi cần tiền; vì vậy với mong muốn bán được hàng, tôi đã ngăn bản thân mình đáp lại rằng: "Điều đó giống như nói, 'Tôi không quan tâm họ đang ăn gì, miễn là họ đang ăn.'"

Những gì chúng ta đưa vào não cũng quan trọng đối với sức khỏe chúng ta như những gì chúng ta đưa vào cơ thể. Ví dụ: Một lần ở thư viện công cộng của Waynesville, tôi đang đứng sau một cô gái trẻ, 16 hoặc 17 tuổi, cô đưa cho thủ thư một cuốn sách mà cô đang muốn trả lại và nói: "Cuốn này nên có nhãn cảnh báo. Nó đưa những hình ảnh xấu vào đầu tôi mà khó thể xóa nhòa."

Đó là cuốn "Sự im lặng của bầy cừu" kinh hoàng của Thomas Harris.

Những gì chúng ta đọc thực sự quan trọng.

Và những cuốn sách chúng ta không đọc cũng vậy.

Một tình yêu bị lãng quên

Cuộc nói chuyện với một người bạn New York đã hối thúc tôi viết bài báo này. Chúng tôi đã nói chuyện qua điện thoại, và cô ấy nói rằng trong năm qua cô ngày càng ít đọc sách.

Cô nói: "Tôi lên mạng thường xuyên và đọc các bài báo và blog trên đó, tôi không thực sự đọc sách giấy. Và đối với tôi, có sự khác biệt lớn giữa việc đọc một cuốn sách và đọc một số chuyên mục trên máy tính xách tay."

Những lời nhận xét của cô khiến tôi nhận ra rằng bản thân tôi cũng đang đọc sách ít hơn. Ngay cả trong những ngày bận rộn nhất cách đây 30 năm – lúc đó vợ chồng tôi vừa chăm con nhỏ, vừa điều hành hai công việc kinh doanh và làm các công việc khác để trả nợ – nhưng tôi vẫn đọc nhiều hơn bây giờ. Vì tôi viết bài đánh giá cho một tuần báo trong khu vực là The Smoky Mountain News, nên tôi phải đọc, nhưng đó là do công việc chứ không phải để giải trí.

Ngay khi còn nhỏ, đọc sách đã đem lại cho tôi một niềm vui đặc biệt. Tôi luôn muốn đọc sách, đôi khi hai hoặc ba cuốn cùng một lúc, nhưng sau cuộc trò chuyện với người bạn của mình, tôi nhận ra thói quen cả đời này dường như đã biến mất trong năm qua. Thay vào đó, tôi dành vài giờ mỗi ngày, lướt qua các trang web trên Internet, tìm kiếm những tin tức mới nhất về đại dịch, bạo loạn và bất ổn, và cuộc bầu cử tổng thống.

Điều này thật vô nghĩa.

Đã đến lúc phải quay lại việc đọc sách rồi.

Lập lại thói quen

Một phần vấn đề của tôi đã xuất hiện khoảng 20 năm trước, có liên quan đến những tiểu thuyết hiện đại. Tôi vẫn sẽ chọn những cuốn tiểu thuyết trinh thám của một số tác giả, hoặc những câu chuyện có liên quan đến tiệm sách hay quản thủ thư viện, hoặc tiểu thuyết của những tác giả tôi yêu thích từ lâu như Anne Tyler. Mặt khác, hầu hết các tiểu thuyết được viết ngày nay khiến tôi có cảm giác lạnh lẽo như tuyết trong sân nhà vậy. Tiểu thuyết giả tưởng, lãng mạn có nội dung khiêu dâm, những câu chuyện từ nước ngoài, và những câu chuyện về những kẻ giết người hoặc những kẻ tà đạo tràn ngập các kệ sách mới ra mắt của thư viện địa phương, và tất cả cũng được chào đón tại nhà tôi... giống như Antifa muốn biến nơi ở của tôi thành một khu tự trị.

Những tác phẩm chính trị mà tôi đã đọc vài năm trước cũng không làm tôi ưa thích. Hết lần này đến lần khác, những cuốn sách của họ được chở về nhà tôi trong chiếc xe Civic, chỉ để hút đầy bụi trên sàn, cạnh bàn làm việc của tôi. Những lập luận của họ ngày nay đều quá quen thuộc với tôi sau khi tôi đã thực hiện những cuộc du ngoạn trực tuyến; và chúng thực sự cũng đã lỗi thời.

Về phần những cuốn sách mới mà tôi đọc để mở mang trí óc thì sách lịch sử và tiểu sử là bạn đồng hành của tôi. Giống như đọc sách, lịch sử cũng là một niềm đam mê cả đời. Trong quá khứ, tôi tin rằng, lịch sử sẽ soi sáng cho hiện tại và cho tôi khả năng đối mặt với những thử thách trong tương lai. Tôi sẽ bắt đầu dự án này với cuốn sách "Trận Chiến Cuối Cùng: Tại Sao Đàn Ông Chiến Đấu Khi Họ Mất Tất Cả" (Last Stands: Why Men Fight When All Is Lost) của Michael Walsh.

SHUTTERSTOCK

Chúng ta tìm thấy những người bạn mới và cũ trong sách.

PIXABAY

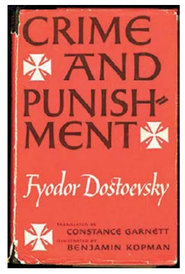

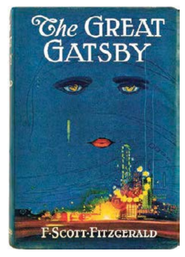

BEN WHITE/ UNSPLASH

Những cuốn sách hay có thể khiến trẻ em đọc suốt đời.

Thầy cũ, bạn mới

C.S. Lewis đã từng viết, "Một nguyên tắc đúng là: sau khi đọc một cuốn sách mới, đừng bao giờ cho phép mình đọc một cuốn sách mới khác, cho đến khi bạn đã đọc xong một cuốn sách cũ (đọc xen kẽ)."

Tôi không chắc mình có thể đạt được tiêu chuẩn đó hay không, nhưng thú thật rằng việc thờ ơ với những cuốn sách cũ cũng khiến tôi khổ sở. Ở tuổi 20 và 30, tôi đã đọc sách của rất nhiều bậc thầy văn học như Tolstoy, Dostoevsky, Conrad, Chaucer, Cervantes, Dickens, v.v. Sau đó, tôi đã dạy về một số tác phẩm của các nhà văn này như Austen, Emily Brontë, Shakespeare, Christopher Marlowe, và Sophocles cho các học sinh học tại gia trong các buổi hội thảo.

Trong một hoặc hai năm qua, tôi đã đọc sách của một vài tác giả lớn tuổi hơn và có ý định thay đổi cách làm của mình một lần nữa. Khi nghĩ đến chuyện tôi từng đề cập đến tác phẩm "Ivanhoe" của Ngài Walter Scott rất nhiều lần trong nhiều năm mà chưa từng đọc nó, tôi đã bắt đầu đọc câu chuyện về nước Anh lấy bối cảnh thời Richard I này. Tôi chỉ mới đọc khoảng 30 trang đầu tiên, nhưng tôi rất thích nhịp độ chậm rãi, những ký ức sống lại từ những ngày còn học cao học khi tôi nghiên cứu lịch sử nước Anh thời Trung Cổ, và một số nhận xét từ cuốn sách có vẻ phù hợp với môi trường chính trị hiện tại của chúng ta dù đã 200 năm sau khi Scott viết chúng. Ở đây, ông mô tả sự thù địch giữa những người Norman chinh phục nước Anh và thân dân Saxon của họ:

"Chính sách của hoàng gia từ lâu đã làm suy yếu – bằng mọi phương tiện, hợp pháp và bất hợp pháp – sức mạnh của một bộ phận dân chúng vốn được nhìn nhận là những người nuôi dưỡng mối thù hận thâm căn cố đế đối với kẻ chiến thắng của họ."

Nghe có vẻ quen không nhỉ?

Tiếp theo có thể là cuốn "Những Con Quỷ" (The Devils) của Dostoevsky, mà tôi đã từng hứa với bản thân là sẽ đọc nhưng chưa bao giờ đọc; một số vở kịch Hy Lạp cổ đại mà tôi chưa từng khám phá; có lẽ là cuốn "Cuộc Trung Chuyển" (Middlemarch) của Eliot và "Những Người Độc Lập" (Independent People) của Halldor Laxness, do một người bạn liên tục đọc sách giới thiệu cho tôi.

Người đọc sách truyền cảm hứng

Người bạn đó sống ở Bắc Carolina. Ba người khác, một ở Bắc Carolina, một ở Virginia, và một ở Minnesota, cũng vẫn là những độc giả sách say sưa, bất chấp mọi cám dỗ của thời đại kỹ thuật số. Bất cứ khi nào tôi nói chuyện với họ qua điện thoại hoặc gặp trực tiếp, cuộc nói chuyện chắc chắn sẽ chuyển sang đề tài về cuốn tiểu thuyết, tiểu sử hoặc lịch sử mà họ đang đọc. Như được thức tỉnh khỏi trạng thái văn chương êo uột của bản thân, tôi dự định sẽ đem điều gì đó vào cuộc trò chuyện của chúng tôi trong lần hàn huyên kế tiếp.

Vậy tại sao chúng ta muốn noi theo những người đọc nhiều sách trong thời đại kỹ thuật số này? Tại sao nên quyết định đưa sách về lại vị trí quan trọng trong cuộc sống của chúng ta, trái với sự tẻ nhạt thường thấy của các bài báo trực tuyến?

Bởi vì hầu hết những gì chúng ta đọc trên các trang web và blog mà chúng ta truy cập đều chóng tàn. Mới ở đây hôm nay, mai lại trôi đi mất. Ví dụ, hầu hết những gì tôi viết đều nằm gọn trong thể loại này như đo ni đóng giày. Tôi không mơ tưởng hão huyền về những bài báo của mình và những mẩu tin tôi gửi đến các nhà xuất bản khác nhau; hầu hết chúng sẽ được đọc, có lẽ được đánh giá cao, nhưng sẽ bị lãng quên trong vòng một tuần.

Những cuốn sách hay, các tác phẩm kinh điển vẫn tồn tại mãi mãi trong tâm trí chúng ta. Đối với các tác phẩm kinh điển, các nhân vật như Heathcliff và Catherine trong "Đồi Gió Hú"; Raskolnikov và Sonya trong "Tội Ác và Trừng Phạt"; các nhân vật trong "Gatsby Vĩ Đại"; Henry V trong vở kịch cùng tên của Shakespeare ... những nhân vật này ngự trị trong trí óc tôi như những người bạn cũ, trung thành, luôn sẵn sàng được triệu hồi khi tôi cần hoặc muốn bầu bạn.

Năm nay, tôi quyết tâm sẽ mở rộng vòng kết nối bạn bè đó.

Ông Jeff Minick có bốn người con và một trung đội cháu chắt ở tuổi đang lớn. Ông dạy lịch sử, văn học và tiếng Latin tại Asheville, N.C. trong 20 năm. Hiện nay, ông sống và viết cho Front Royal, Va. Hãy truy cập JeffMinick.com để theo dõi blog của ông.

Tân Dân biên dịch

Người ươm những mầm thiện lương

Cô giáo môn tiếng Anh và lớp học đặc biệt

ALL PHOTOS BY EPOCH TIMES

Lớp học đặc biệt của chị Quỳnh: Trước khi bắt đầu học, các em thường tập trung thiền định.

*Tiếp theo từ trang **1***

Chúng vướng vào tệ nạn xã hội, bạo lực, chạy theo lối sống hưởng thụ vật chất, không biết thế nào là thiếu trách nhiệm... Điều này đã rất phổ biến, trở thành nỗi lo chung của cả xã hội.

Hiện nay, học trò có lịch học dày đặc từ sáng đến tối, thậm chí học đến đêm, nhưng những bài học đạo đức căn bản thì lại không hiểu rõ. Đó là một nghịch lý. Người ta đã quên mất ý nghĩa của câu "Tiên học lễ, hậu học văn" trong việc dạy dỗ học trò.

Chị nhớ lại: "Hồi nhỏ tôi thường chỉ học một buổi, thời gian còn lại phải phụ giúp gia đình. Đã hơn 40 năm, nhưng nhiều bài học đạo đức đến bây giờ tôi vẫn không quên. Tuổi thơ của tôi gắn với những buổi trưa đánh chắt, đánh chuyền, những chiều chăn trâu, cắt cỏ. Lúc đó rất vui. Học trò bây giờ tuy có cuộc sống vật chất đầy đủ nhưng tâm hồn nghèo nàn, thiếu sân chơi lành mạnh, tuổi thơ không còn vô tư, trong sáng như xưa."

Chị luôn mong muốn truyền đạt cho học trò các kiến thức về đạo đức truyền thống và phép đối nhân xử thế, nhưng trước áp lực cạnh tranh về kết quả học tập, chương trình học bị quá tải, chị cũng bị cuốn vào guồng quay đó.

Chị kể: "Năm 2014, tôi bị u tuyến yên. Mặc dù chạy chữa bằng nhiều phương pháp, nhưng cuối cùng bác sĩ kết luận tôi phải sống chung với thuốc điều trị và sự đau đớn. Sức khỏe sa sút, khoảng thời gian đó tôi bị áp lực rất nặng nề. Một vài người bạn khuyên tôi nên nghỉ việc về nhà kinh doanh cùng chồng. Thấy làm nghề giáo khó khăn quá, tôi cũng đã tính chuyện bỏ nghề."

> **Sức mình đến đâu thì làm đến đó; dẫu chỉ một trò tốt lên cũng là việc rất đáng làm.**
>
> *Chị Quỳnh*

Nhưng chị bản khoăn khi thấy mình chưa làm tròn bổn phận, cảm thấy không thể chỉ ngồi yên nhìn học trò bị cuốn theo dòng nước đục. Làm thế nào để có thể giúp các em tu dưỡng đạo đức tốt hơn, có ích cho đời... Chị luôn tự đặt cho bản thân những câu hỏi ấy.

Cơ duyên - lời giải

Chị Quỳnh nhớ lại: "Năm 2016, tôi đọc được một bài viết trên Internet về ba chữ Chân - Thiện - Nhẫn và cảm thấy rất ấn tượng. Qua tìm hiểu, tôi biết Chân - Thiện - Nhẫn là nguyên lý của môn tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, cũng là giá trị phổ quát mà nhân loại tiến bộ hướng tới. Tôi quyết định đọc hết cuốn sách Chuyển Pháp Luân và các bài giảng khác của tác giả Lý Hồng Chí – nhà sáng lập pháp môn này. Những nguyên lý thâm sâu trong cuốn sách đã giúp tôi lý giải được những thắc mắc về vũ trụ, thời gian, không gian, thân thể con người..."

Điều đặc biệt là sau khi đọc sách chị đã tìm được câu trả lời cho việc giúp nâng cao đạo đức cho học trò. Đó là quay về với những giá trị nhân văn truyền thống, giúp các em hướng tới phẩm chất Chân - Thiện - Nhẫn.

Vậy là vào mùa hè năm 2018, chị chia sẻ với một vài phụ huynh và giáo viên về ý tưởng mở lớp dạy về văn hóa truyền thống, và được mọi người ủng hộ. Lớp học của chị Quỳnh là hoàn toàn miễn phí dành cho các em nhỏ trong vùng và duy trì đã hơn 2 năm nay.

Tìm lại giá trị truyền thống tốt đẹp của cha ông

Lý giải về việc chọn nội dung văn hóa truyền thống để dạy cho trẻ em, chị Quỳnh chia sẻ rằng văn hóa truyền thống có nội hàm thâm sâu, bao quát nhiều tầng diện đạo đức. Những lễ nghi, phép tắc ứng xử giữa con người với nhau, đạo đức nghề nghiệp... tất cả đều có thể tìm thấy trong những giá trị truyền thống tốt đẹp của cha ông.

Ngoài ra, nền tảng đạo đức truyền thống là tín ngưỡng đối với Thần - Phật, với các nguyên lý "Thiện ác hữu báo" hay "Trên đầu ba thước có Thần linh"... Khi con người có tín ngưỡng, họ sẽ biết kính sợ, và có ước thúc đạo đức từ trong tâm. Nếu biết rằng thiện ác đều có báo ứng thì con người sẽ cẩn trọng hơn trong ngôn ngữ và hành động. Ngược lại, khi không tin điều này thì họ dám làm cả những việc độc ác, xấu xa. Cho dù luật pháp có được mở rộng đến đâu đi nữa cũng không cứu vãn được sự suy đồi đạo đức của nhân loại.

Một phụ huynh đang hướng dẫn con đánh vần các bài học trong cuốn sách "Phép tắc người con".

Một em nhỏ đang trong tư thế tĩnh tọa.

Hai vợ chồng chị Quỳnh đang thực hành bài thiền định của Pháp Luân Công.

Các em nhỏ đang được hướng dẫn chơi trò chơi ăn quan và nhiều trò chơi dân gian khác.

Trong các buổi học, chị giúp học trò ghi nhớ những nguyên lý đó. Bài giảng thường được gắn với những tấm gương đạo đức trong lịch sử... Trước khi bắt đầu học, các em thường tập trung thiền định; nếu còn thời gian sẽ tham gia những trò chơi dân gian, hoặc trải nghiệm cùng người lớn để tìm về những nét đẹp truyền thống của cha ông...

Thay đổi...

Chị Quỳnh cho biết, sau một thời gian tham gia lớp học đặc biệt này, các em đã có những cải thiện rõ rệt cả về kết quả học tập và cách ứng xử. Các em ngoan, lễ phép hơn, và một sự thay đổi lớn là mỗi khi gặp mâu thuẫn, các em đã biết tìm lỗi ở bản thân thay vì chỉ trích người khác.

Chị Quế (38 tuổi, Thành phố Bắc Ninh) có con trai 11 tuổi đang theo học lớp của cô Quỳnh trong 2 năm qua cho biết, "Trước đây cháu lười học, ham chơi, nay đã biết tự giác làm các việc của mình, biết quan tâm giúp đỡ mọi người."

Còn chị Nga (40 tuổi, là giáo viên) xúc động kể lại, con gái chị 13 tuổi, trước đây sống khép kín, rất ngại giao tiếp, không hòa đồng với các bạn. Sau 2 năm làm học trò của cô Quỳnh, cháu hoạt bát, nhiệt tình, kết quả học tập tốt hơn nhiều.

Quay về với đạo đức truyền thống, thực hành Chân - Thiện - Nhẫn không chỉ giúp học trò thay đổi, chị Quỳnh cũng tìm lại được chính mình. Chị trẻ hơn nhiều so với tuổi 43. Chị vui vẻ kể: "Từ ngày có lớp học này, mình đã tìm lại niềm vui trong công việc, hiểu sâu sắc hơn ý nghĩa của việc giáo dục trẻ em."

Cũng có người bảo: "Quỳnh khờ khạo quá! Xã hội giờ như thế; một mình làm sao mà thay đổi được, cứ hoang đường!"

"Sức mình đến đâu thì làm đến đó; dẫu chỉ một trò tốt lên cũng là việc rất đáng làm" - chị Quỳnh tự tin trả lời.

Chủ nhật này còn thời gian, chị Quỳnh hướng dẫn các em chơi ô ăn quan. Những tia nắng ấm áp hiếm hoi của mùa đông sáng bừng trên gương mặt lấp lánh niềm vui của chị và đám học trò. Trong khung cảnh bình yên và tường hòa ấy, chúng tôi cũng được trở về tuổi lên 10 hồn nhiên năm nào.

Nghe câu chuyện chị kể, chúng kiến những gì chị làm, chúng tôi tin rằng, với sự nhẫn nại và trái tim nhân hậu, chị đang ươm những hạt mầm thiện lương, dâng cho đời những hoa thơm, trái ngọt.

Tình yêu thương vượt trên nỗi sợ hãi

Làm thế nào để đáp lại bằng tình yêu thương chứ không phản ứng bằng nỗi sợ hãi?

NANCY COLIER

SHUTTERSTOCK

Hãy từ bỏ sợ hãi, chọn lấy yêu thương *(Reject fear. Choose love)*. Đây là một điệp khúc phổ biến và là một lời khuyên tuyệt vời. Nhiều người tin rằng chỉ có hai cảm xúc căn bản trong con người là tình yêu và nỗi sợ hãi; và chúng ta không thể cảm nhận được chúng cùng một lúc. Giống như ánh sáng xua tan bóng tối, tình yêu có thể làm tan biến nỗi sợ hãi.

Chúng ta có thể cho rằng từ bỏ nỗi sợ hãi và chọn lấy yêu thương chỉ áp dụng cho những thời điểm khủng hoảng, như khi chúng ta sắp kết thúc một cuộc hôn nhân, bắt đầu một công việc kinh doanh mới, hay đang chuẩn bị leo lên đỉnh núi Everest.

Nhưng thực tế, cơ hội để lựa chọn yêu thương và từ bỏ nỗi sợ hãi hiện diện trong mọi khoảnh khắc nhỏ nhặt nhất của cuộc sống, đặc biệt là trong mối liên hệ với những người thân thiết nhất của chúng ta. Dù vô tình hay cố ý, chúng ta vẫn làm tổn thương nhau.

Nếu may mắn, chúng ta nhận ra mình đã làm tổn thương người khác khi họ bước đến và giãi bày với chúng ta nỗi đau của họ, chia sẻ trải nghiệm của họ vì những gì chúng ta nói hoặc làm đã khiến họ buồn lòng. Nhưng thông thường, chúng ta phát hiện ra mình đã làm tổn thương họ thông qua một con đường khác; đó là khi họ chỉ trích chúng ta hoặc nói rằng chúng ta đang có vấn đề.

Trong những trường hợp này, chúng ta thường cảm thấy bị đổ lỗi hoặc bị công kích, và kết quả là, thật khó để lắng nghe hay hình dung được tình huống qua cách nhìn của họ. Chúng ta thường không thể đồng cảm với nỗi đau của họ.

Thay vào đó, chúng ta có xu hướng công kích lại và buộc tội họ, hoặc tự bào chữa và chứng minh rằng họ sai. Đó là một bản năng sinh tồn, và thật sự là nó có thể khiến chúng ta cảm thấy như thể sự sống còn của chúng ta đang bị đe dọa.

Điều đang bị đe dọa đó không phải là sự sống còn của thể xác, mà là sự sống còn của một phiên bản khác trong chính chúng ta. Con người mà người khác đang đối diện và trải nghiệm lúc này không phải là con người mà chúng ta dự định sẽ trở thành. Và vì vậy, chúng ta cố gắng bảo vệ cái tôi tốt đẹp đó, cái tôi vô tội, và không được đổ lỗi cho nó như những gì họ đang buộc tội.

Đó là một bản năng lành mạnh để nghi ngờ những lời cáo buộc mà cái tôi cảm thấy không công bằng hoặc không có cơ sở. Nó cũng giúp thiết lập các ranh giới để ngăn chặn những phỏng đoán và sự sai lệch mà người khác quy chụp cho chúng ta. Tấn công cảm xúc và lăng mạ nhằm cố ý gây tổn hại người khác là không đúng, và chúng ta cần phải chấm dứt điều đó.

Tuy nhiên, khi bị công kích, bị đổ lỗi hoặc bị chỉ trích, chúng ta sẽ cảm thấy sợ hãi, ngay cả khi chúng ta không ý thức được điều đó. Lúc này, bản ngã của chúng ta bị đe dọa. Cái 'danh' của chúng ta bị đe dọa.

Kết quả là, nỗi sợ hãi đã thúc đẩy chúng ta phản ứng, để bảo vệ cái tôi của mình hoặc công kích đối phương, cố gắng vô hiệu hóa mối đe dọa. Nỗi sợ vốn như là một cảm xúc căn nguyên, có thể quét qua chúng ta như một cơn sóng thần và khiến ta phản ứng mà không cần suy nghĩ hoặc tham khảo ý kiến của phần bản ngã lý trí và giàu tình cảm hơn. Phản ứng của chúng ta thường không đi đôi với những gì chúng ta cảm nhận trong tâm về người khác.

Nhưng chúng ta có thể lựa chọn đáp lại bằng tình yêu thương thay vì phản ứng trong sợ hãi.

Để lựa chọn yêu thương, trước tiên bạn nên tạm dừng và hít một hơi thật sâu trước khi làm bất cứ điều gì. Hãy dừng lại và im lặng, cố gắng hết sức để thực sự lắng nghe những gì người khác đang nói mà không bảo vệ cái tôi của mình hoặc điều mà bạn nghĩ đã xảy ra.

Cũng có nghĩa là cố tránh công kích lại với lời chỉ trích người khác, hoặc với những điều họ đã làm hoặc nói gây tổn thương ta. Hãy cứ lắng nghe vô điều kiện.

> **Để lựa chọn yêu thương, trước tiên bạn nên tạm dừng và hít một hơi thật sâu trước khi làm bất cứ điều gì. Hãy dừng lại và im lặng, cố gắng hết sức để thực sự lắng nghe những gì người khác đang nói mà không bảo vệ cái tôi của mình hoặc điều mà bạn nghĩ đã xảy ra.**

Lựa chọn yêu thương là đặt cái tôi của chúng ta sang một bên đủ lâu để lắng nghe trải nghiệm của đối phương. Bạn cần có đủ dũng khí để thử và thấu hiểu những gì người kia đang trải qua, cho dù nó có khác hoàn toàn với những gì chúng ta dự tính sẽ xảy ra, nghĩ rằng đã diễn ra, hay tin là nguyên nhân gây ra sự việc đó.

Lựa chọn yêu thương là sử dụng sức mạnh con tim để thấu hiểu và mở lòng với những nỗi đau mà người khác đang cố gắng bày tỏ. Đáp lại từ tình yêu thương – chứ không phải là phản ứng – nghĩa là lắng nghe nỗi đau của người khác như thể ta chỉ nghe thuần túy bằng đôi tai, chứ không phải là đôi tai kèm theo khối óc, kèm theo bản ngã, kèm theo cái danh, kèm theo quan niệm cá nhân vẫn còn nguyên vẹn và không đổi.

Sống với tình yêu thương thay vì sợ hãi là chuyển từ mục tiêu bảo vệ cái tôi của mình, cái tâm thích chiến thắng trong tranh luận sang hành động từ tế và yêu thương. Có nghĩa là sẵn sàng ngừng chứng minh rằng chúng ta là một người tốt mà hãy thực sự trở thành một người tốt.

Và thật tuyệt vời, trong những khoảnh khắc chúng ta có đủ sức mạnh để lựa chọn tình yêu thương thay vì nỗi sợ hãi, món quà chúng ta nhận được là trải nghiệm về tình yêu, và một điều gì đó vô hạn hơn cái tôi nhỏ bé, mong manh dễ vỡ mà ta tưởng đó là mình và rất cần được bảo vệ.

Chúng ta có được phẩm giá và lòng tự trọng khi biết rằng bản thân đã thực hiện một hành động đầy thử thách và vô cùng đẹp đẽ.

Chúng ta được trao tặng một thứ tự do vượt xa mọi quyền tự do khác.

Cuối cùng, lựa chọn yêu thương có nghĩa là chúng ta sẵn sàng ngừng bảo vệ quan niệm về bản thân mình và khám phá ra chân ngã bất biến của chúng ta.

Bà Nancy Colier là một nhà trị liệu tâm lý, công sứ của những người có tín ngưỡng khác nhau, nhà văn, diễn giả trước công chúng. Để biết thêm thông tin, vui lòng truy cập NancyColier.com.

Tân Dân biên dịch

ALL PHOTOS FROM SHUTTERSTOCK

Gửi thế hệ tương lai: Lời hứa của một ông già

CHUYÊN MỤC GỬI THẾ HỆ TƯƠNG LAI | THE EPOCH TIMES

Dù ở tuổi nào, cuộc sống vẫn luôn dạy chúng ta những bài học mới mỗi ngày.

Tôi đã 76 tuổi và vẫn còn phải học. Vài năm trước, khi ở độ tuổi 60, tôi đã học được một bài học quan trọng trong cuộc sống. Tôi đã chia sẻ với cô cháu gái 5 tuổi của mình, và giờ đây, tôi mong muốn được chia sẻ bài học đó trong chuyên mục này.

Nhiều năm trước, chúng tôi đã mua ngôi nhà mà hiện nay chúng tôi vẫn đang ở. Ngôi nhà có một cây phong nhỏ duy nhất nằm gần khoảng sân phía sau. Tôi mong ước cây mau to lớn để cho nhiều bóng mát. Năm tháng trôi qua, cây lớn dần lên còn tôi thì già đi.

Cuối cùng, tôi làm thêm một căn phòng ba-mùa (phòng chung quanh là kính) ở ngoài hiên sau nhà và thiết kế một ban công rộng gần cây phong. Tôi trồng thêm cây xanh, tạo một cái hồ nhỏ kèm thác nước dưới gốc cây và có đèn chiếu rọi vào cây khi trời tối. Tôi thực sự yêu cái cây đó, như thể chúng tôi là bạn bè của nhau.

Mặc dù cây đã cao lớn và che bóng mát cho cả sân và khoảng ban công trong mùa hè nóng nực. Nhưng những chùm hạt của nó cũng rụng phủ đầy mái nhà, làm tắc rãnh thoát nước mỗi khi mùa xuân đến. Khi tôi già đi, nó trở thành một vấn đề nan giải.

Vào một mùa xuân, quá nản lòng với các rãnh nước bị tắc và mái nhà phủ đầy chùm hạt, trong một quyết định nóng vội, tôi đã gọi cho một công ty dịch vụ cây xanh và cây phong đã bị đốn.

Chỉ trong vòng vài giờ ngắn ngủi, tất cả những gì còn lại là một gốc cây lớn. Tôi bước đến chỗ gốc cây và ngồi xuống dưới cái nắng nóng. Tôi nghĩ về những năm tháng chúng tôi ở bên nhau dưới bóng cây râm mát. Tôi nghĩ tới những chiếc tổ chim mà cây che chở cho đám chào mào, bạc má hót líu lo. Tôi nghĩ về màu lá tuyệt đẹp của cây khi mùa thu tới. Tôi thực sự cảm thấy rất buồn, giống như tôi vừa mất đi người bạn thân nhất.

Tôi nghĩ, "Mặc dù cái cây có làm cho tôi khó chịu vào mùa xuân vì rụng những chùm hạt, nhưng tại sao tôi lại có thể loại bỏ đi một người bạn thân thiết với nhiều phẩm chất tốt như vậy? Điều gì sẽ xảy ra nếu bạn bè cũng làm tổn thương tôi hoặc rời xa tôi vì tôi có một thói quen xấu?"

Tôi cảm thấy buồn. Bạn tôi, cây phong, đã không còn nữa. Tôi nhận ra rằng phải mất cả cuộc đời để xây dựng một tình bạn, nhưng chỉ vì một quyết định hấp tấp mà tình bạn đó kết thúc mãi mãi. Ngồi trên gốc cây, nhìn xuống mặt đất và thấy một vài hạt của cây còn sót lại. Tôi nảy ra một ý tưởng.

Tôi nhặt một hạt và trồng vào chậu đất nhỏ. Vài tháng trôi qua, một chồi cây non nhú lên và phát triển. Mùa xuân năm sau, tôi trồng cây phong nhỏ đó ở phía sân sau, không xa nơi cây phong già trước đây lắm. Tôi biết rằng tôi sẽ không còn đủ thời gian để chờ đợi đến ngày cây tỏa bóng mát, nhưng tôi hy vọng chủ nhân tiếp theo của ngôi nhà sẽ không chỉ được tận hưởng bóng mát của cây, mà còn được thưởng thức màu lá tuyệt đẹp của nó khi mùa thu đến và tiếng hót líu lo của đàn chim về làm tổ trên cành.

Sự việc này đã dạy tôi ba bài học quan trọng.

Bài học đầu tiên, phải mất một thời gian rất dài để phát triển một tình bạn. Vậy nên, hãy luôn đối xử với bạn bè một cách tôn trọng, không làm hoặc nói bất cứ điều gì gây tổn thương cho họ; nếu không bạn có thể sẽ mất họ mãi mãi.

Bài học thứ hai, hãy suy nghĩ trước khi hành động. Đừng hành động vội vàng khi thất vọng. Còn có những giải pháp khác cho vấn đề cây phong rụng hạt – như thêm các bộ phận bảo vệ rãnh thoát nước – mà tôi chưa chưa kịp nghĩ ra.

Và bài học cuối cùng, tất cả chúng ta đều phải có trách nhiệm bảo vệ Trái Đất. Nếu chúng ta chặt một cây, chúng ta cần có ý thức trồng một cây mới thay thế.

Sau khi chia sẻ câu chuyện với cô cháu gái, tôi đã có cảm hứng viết và minh họa cuốn sách dành cho trẻ em "Ông Già và Cái Cây" (The Old Man and The Tree). Trong vài năm qua, tôi đã đến thăm hàng ngàn cháu học sinh lớp hai trên khắp Michigan, đọc cho các cháu nghe câu chuyện của tôi. Vào cuối mỗi buổi trò chuyện, tôi lại tặng mỗi cháu một cuốn sách có chữ ký của tôi. Tuy nhiên, trước khi nhận sách, tôi yêu cầu các cháu cùng tôi đọc thuộc lòng "Lời cam kết của ông già" (Old Man's Pledge): "Tôi hứa sẽ không bao giờ làm tổn thương bạn bè của mình."

Richard Schlatter

Thân gửi thế hệ kế tiếp,

Ở tuổi 66, tôi đã phá hỏng ba cuộc hôn nhân. Tôi luôn chỉ nghĩ cho bản thân mình!

Tôi mua những thứ cho bản thân vì ích kỷ nghĩ rằng "bởi vì tôi kiếm ra tiền, tôi nên mua những gì tôi muốn." Gia đình sẽ chẳng thiệt hại gì vì tôi luôn có một công việc với mức lương cao. Tôi đã đặt nhu cầu của mình lên trên tất cả.

Tôi đã đi xa đến mức ngoại tình và phá hỏng ba cuộc hôn nhân, hủy hoại mối quan hệ của tôi với các con. Chưa kể đến những hậu quả xảy ra với vợ tôi. Tất cả chỉ vì tôi nghĩ rằng tôi nên có những gì mình muốn khi cần.

Hiện tại, tôi đã nghỉ hưu nhưng tôi đã bỏ lỡ cuộc sống sum vầy bên con cháu. Tôi ngẫm nghĩ về những điều mình đã làm và cách tôi tự đẩy bản thân vào tình cảnh này.

Dù các con tôi đã tha thứ cho tôi, nhưng trong giọng nói của chúng, những tổn thương mà tôi đã gây ra cho chúng vẫn chưa thể xóa nhòa. Do vậy, tôi vẫn chỉ là kẻ đứng bên ngoài nhìn vào phía trong. Tôi nhận hết lỗi lầm về những hành động của mình và cảm nhận được nỗi đau tôi gây ra cho nhiều người, vì tôi ích kỷ mà đã ngoại tình.

Tình cảnh ngày hôm nay đã tốt đẹp hơn năm ngoái, nhưng tôi vẫn nhìn thấy nỗi đau quá khứ hiển hiện trên khuôn mặt các con tôi.

Hãy nhận lấy lời khuyên của tôi: Đừng ích kỷ, hãy đặt gia đình lên trên hết, đừng đứng núi này trông núi nọ. Hãy tin vào Chúa và thuận theo an bài của Ngài.

Trân trọng,
Tom Schram

Thân gửi thế hệ kế tiếp,

Cuộc sống là một hành trình và hãy khiến nó trở nên tốt đẹp.

Phát triển mối quan hệ lành mạnh với chính bản thân, học cách trở thành người bạn tốt nhất của chính mình, và đối xử với bản thân bằng sự quan tâm và yêu thương.

Chăm chỉ trong mọi công việc, nó sẽ giúp bạn xây dựng khả năng miễn dịch với những suy nghĩ tiêu cực và sự tự thương hại bản thân.

Ăn những thực phẩm bổ dưỡng, thưởng thức bánh quy và kem cũng chẳng sao cả.

Rèn luyện tinh thần và thể chất, luôn học hỏi và giữ cho cơ thể cân đối và khỏe mạnh nhất có thể.

Đi bộ mỗi ngày ít nhất 10 phút; suy ngẫm về mọi thứ mình có để biết ơn cuộc sống đã ban tặng cho mình không chỉ những điều tốt đẹp mà cả những thử thách.

Mang trái tim của một người phụng sự và tinh thần của một chiến binh, luôn cố gắng đem đến những điều tốt đẹp nhất cho thế giới.

Hãy đặt niềm tin vào Chúa, gia đình và bản thân, rằng mọi thứ vẫn đang vận động vì sự tốt lành cho tất cả.

Chúng ta chỉ tồn tại ở thế giới này trong một thời gian ngắn ngủi, vì vậy hãy bước ra ngoài và sống một cuộc sống như bạn mong ước. Đó thực sự sẽ là một hành trình tuyệt đẹp.

Alex I. Gallego

Bạn muốn đưa ra lời khuyên gì cho các thế hệ trẻ?

Chúng tôi kêu gọi tất cả độc giả sẵn sàng chia sẻ những giá trị vượt thời gian, có thể phân định rõ đúng và sai, và truyền cho thế hệ tương lai thông qua những kiến thức uyên thâm và kinh nghiệm của mình. Chúng tôi nhận thấy những thông điệp ý nghĩa truyền lại cho thế hệ tiếp theo đang giảm dần theo thời gian, và rằng chỉ với một nền tảng đạo đức vững vàng thì thế hệ tương lai mới có thể phát triển mạnh mẽ.

Hãy gửi thông điệp của bạn, cùng với tên đầy đủ, tiểu bang và thông tin liên hệ của bạn tới NextGeneration@epochtimes.com hoặc gửi thông điệp đó đến: Next Generation, The Epoch Times, 229 W. 28th St., Floor 7, New York, NY 10001.

Minh Vi biên dịch

Tầm nhìn sâu sắc: Xây dựng nhân cách cho thế hệ trẻ

PUBLIC DOMAIN

Có một thời, yếu tố quan trọng của giáo dục là hình thành nhân cách của một đứa trẻ. Bức tranh "The Country School," 1871, của Winslow Homer. Bảo tàng nghệ thuật St. Louis.

JEFF MINICK

Nếu bạn là cha mẹ của một đứa trẻ dưới 18 tuổi, trước khi đọc bài viết này, hãy dành một chút thời gian tự hỏi bản thân câu hỏi sau: "Bạn mong muốn điều gì nhất trong cuộc sống cho con trai hoặc con gái của mình?"

Trong một bài báo trực tuyến "Nhân cách của George Washington", cô Katherine Kersten so sánh nền giáo dục và cách nuôi dạy con của ông Washington cùng các đồng nghiệp với người dân Hoa Kỳ ngày nay và tự hỏi liệu có phải chúng ta "phần lớn đã quên đi tầm quan trọng của nhân cách".

Trong những năm đầu đời của con mình, cô Kersten tham gia vào một nhóm các bà mẹ. Hàng năm, người đứng đầu cuộc thảo luận nhóm sẽ hỏi: "Bạn mong muốn điều gì nhất cho con trai hoặc con gái của mình trong đời?" Cô nhận thấy rằng những người phụ nữ trong nhóm có vẻ bối rối và hơi lúng túng. Hầu hết họ trả lời: "Tôi chỉ muốn chúng được hạnh phúc."

Cô Kersten viết: "Tôi có thể nhận ra từ khuôn mặt những người mẹ này khát vọng cao cả hơn đối với con cái của họ. Nhưng họ không chắc làm thế nào để diễn đạt chúng. Vì trong xã hội của chúng ta, quan niệm về 'hạnh phúc' — về lối sống vui, sống khỏe và an toàn — đã làm biến mất lý tưởng và cả tên gọi của việc xây dựng nhân cách."

Cô Kersten tiếp tục nhắc nhở chúng ta rằng George Washington "đã cẩn thận sao chép 110 'Quy tắc cư xử lịch thiệp và hành vi tử tế' vào vở bài tập của mình." Hơn nữa, ông đã cố gắng sống theo những nguyên tắc đó. Benjamin Franklin "đã lập một danh sách gồm 13 đức tính mà ông mong muốn rèn luyện nên" và giống như Washington, ông đã theo đuổi mục tiêu đó với một số thành công.

PUBLIC DOMAIN

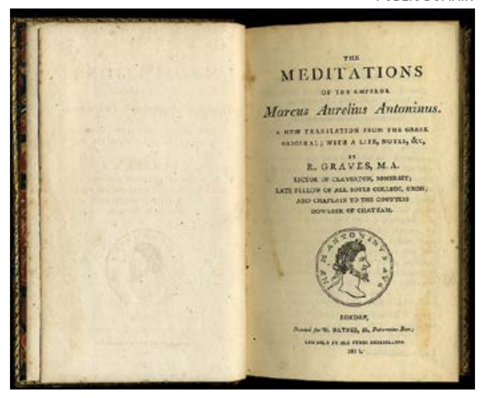

Trang tiêu đề của ấn bản năm 1811 của cuốn sách "Suy tưởng" của Marcus Aurelius Antoninus, được dịch bởi R. Graves.

Những người Mỹ trẻ tuổi ngày nay đã từng nhận được một nền giáo dục xây dựng nhân cách phổ biến và rõ ràng.

Cuốn sách của vị Hoàng đế

Trong nhiều thế kỷ, nhân loại đã tận dụng văn học như một sự chỉ dẫn cho việc xây dựng nhân cách. Cuốn "Suy tưởng" (Meditations) của Hoàng đế La Mã Marcus Aurelius (121–180 SCN) là một ví dụ nổi bật về một hình thức giáo dục như vậy. Cuốn sách cổ xưa về chủ nghĩa khắc kỷ này đã truyền cảm hứng cho việc tu dưỡng đạo đức của vô số độc giả, bao gồm cả một số Tổ phụ của Hoa Kỳ. Cuốn sách vẫn được tái bản cho đến ngày nay và chiếm được cảm tình của đông đảo người đọc.

Trong phần mở đầu của cuốn "Suy tưởng" do George Long dịch, Marcus Aurelius cảm ơn tất cả những người đã đóng góp vào sự phát triển đạo đức và tri thức của ông, giống như một bài diễn văn dài bày tỏ sự cảm kích của những người đoạt giải trong Lễ trao giải Oscar. Marcus học được từ người ông của mình "những phẩm chất tốt đẹp và cách tự kiềm chế sự nóng giận"; ông học được từ cha mình "lòng khiêm tốn và sự nam tính"; và học được từ mẹ "lòng mộ đạo và sự nhân từ". Ông cảm ơn ông cố vì đã cản ông theo học trường công và dành rất nhiều tâm sức dạy ông tại nhà. Ông tiếp tục kể cho độc giả về những người thầy khác và những người thân. Ông trân quý những bài học kinh nghiệm từ họ: "luôn kiên định với mục tiêu", "yêu sự thật và công lý", "tự lập", "quan tâm tới lợi ích của bạn bè", "lý tưởng về một chính phủ vua chúa tôn trọng hầu hết các quyền tự do của dân chúng".

Các thành viên gia đình và những người thầy đã chuẩn bị cho Marcus Aurelius hành trang để tự chủ được bản thân lẫn cai trị một đế chế. Họ dạy ông nỗ lực hướng đến lòng tốt và sự thật, và chỉ khi đó ông mới nhận được phúc báo của những điều này: Hạnh phúc.

SAILKO/CC BY 2.5

Marcus Aurelius đã viết một cuốn sách về xây dựng nhân cách. Một bức tượng cuối thế kỷ thứ 2 của Marcus Aurelius, có nguồn gốc từ Gabii (Ý), hiện đang ở bảo tàng Louvre.

Dạy về Đức hạnh

Giống như Marcus Aurelius, những người Mỹ trẻ tuổi ngày nay đã từng nhận được một nền giáo dục xây dựng nhân cách phổ biến và rõ ràng. Họ có xu hướng sống gần gũi hơn với đại gia đình của mình, với ông bà, chú bác và cô dì và trong một cộng đồng biết rõ về nhau. Do đó, họ đã tận mắt chứng kiến những hình mẫu chuẩn mực về hành vi nhân đức. Nhiều người đi lễ nhà thờ vào Chủ nhật, các mục sư khuyến khích họ sống một đời đức hạnh, hoặc nếu không, họ nên đọc Kinh Thánh tại nhà.

Ngoài ra, những người trẻ tuổi đã tiếp thu các giá trị truyền thống trong trường học. Những cuốn sách vỡ lòng, tập viết chữ, truyện và sách lịch sử thường xuyên nhấn mạnh tầm quan trọng của nhân cách và đạo đức, nguyên tắc sống như lòng dũng cảm, tính thận trọng, lòng tốt và sự công bằng.

Xây dựng nhân cách từ trong lớp học

Trong những ngày học ở nhà, tôi đã mua và thường xuyên đọc một bộ sách gồm 8 quyển McGuffey's Eclectic Readers, một bộ truyện được hàng chục triệu học sinh Hoa Kỳ đọc trong suốt cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20. Mặc dù giọng văn và nội dung của nó thay đổi theo thời gian, lược bỏ các yếu tố tôn giáo, nhưng McGuffey Reader vẫn tiếp tục ủng hộ các giá trị đạo đức và tầng lớp trung lưu.

Ngay cả vào những năm 1960, các sách giáo khoa như Open Court Basic Reader đã cho trẻ em học đường tiếp xúc với các giá trị đặt nền móng cho nền văn minh của chúng ta, đó là chân, thiện và mỹ. Bộ sách mua cũ mà tôi sở hữu cách đây nhiều năm đã đề cao văn hóa phương Tây, những câu chuyện và lịch sử của Hoa Kỳ.

Trong "Chuyến du hành đến xứ sở thần tiên" (A Trip Through Wonderland), tác phẩm văn học dành cho học sinh lớp hai học kỳ một, độc giả được biết đến những câu chuyện như "Androcles và chú Sư tử" (Androcles and the Lion), "Chiếc mũi của lạc đà" (The Camel's Nose) và các bài thơ của Emily Dickinson và Christina Rossetti. Trong tập tiếp theo, họ được tìm hiểu về người Mỹ bản địa, Pocahontas, Người hành hương, Lewis và Clark, Johnny Appleseed và Betsy Ross. Nhảy cóc hai năm để đến với "Niềm vui đang chờ đợi bạn" (What Joy Awaits You), chúng ta tìm thấy một kho tàng truyện, lịch sử và thơ ca tuyệt vời: Những câu chuyện từ "Nghìn lẻ một đêm" (The Arabian Nights) và Anh em nhà Grimm, thời niên thiếu của Michelangelo đến Theodore Roosevelt vật lộn với vấn đề sức khỏe, thần thoại cổ và "Hoa Kỳ ngày nay" (America Today).

Các biên tập viên của cuốn Open Court Basic Reader rõ ràng đã nghĩ đến hai mục tiêu khi lựa chọn nội dung. Đầu tiên là tạo dựng ở học sinh những gì mà E.D. Hirsch Jr. gọi là "văn học văn hóa", những câu chuyện và những ẩn dụ mà người Mỹ đã từng là một phần trong đó. Các tuyển tập cũng nhằm mục đích truyền cho học sinh tính cách cao quý và giúp chúng quen thuộc với chân, thiện và mỹ.

Tin tốt và tin xấu

Thật không may, trong thế kỷ trước, chúng ta đã phá bỏ ba điều cổ xưa đó. Thuyết tương đối đã làm suy giảm lý tưởng về Sự thật - "Sự thật của tôi khác với Sự thật của bạn" là cái cớ phổ biến, mà không có bất kỳ sự thừa nhận nào rằng "Sự thật là Sự thật". Vẻ đẹp đã nhường chỗ cho trào lưu gây giật gân và quá khích trong nghệ thuật tạo hình, sự thực dụng lấn át tính tao nhã trong kiến trúc, cho đến việc xăm mình, đeo khuyên và ăn mặc luộm thuộm ở nơi công cộng. Đối mặt với nền văn hóa khiêu dâm, gia đình ly tán, chính phủ tham nhũng và sự chối bỏ các giá trị phổ quát, nàng Thiện Lương tội nghiệp phải lấy một tấm màn che mắt và khuôn mặt để tránh sự xấu hổ vì bị bỏ rơi.

Đó là những tin xấu.

Và đây là tin tốt: Cả nền văn hóa và bản thân chúng ta đều không phải tiếp tục đi theo con đường này nữa.

Hãy lên đường

C.S. Lewis từng viết: "Tiến bộ có nghĩa là tiến gần hơn đến nơi bạn muốn đến. Và nếu bạn rẽ nhầm hướng, thì việc đi tiếp sẽ không giúp bạn đến gần hơn được nữa. Nếu bạn đang đi sai đường, tiến bộ có nghĩa là quay đầu lại và trở về với con đường đúng…"

Chúng ta có thể đi đúng đường. Chúng ta có hành trang cho một cuộc hành trình như vậy trong tầm tay, đó là văn học, nghệ thuật và âm nhạc, cẩm nang, các hình mẫu về tính cách. Chúng ta không cần lệ thuộc vào nền văn hóa hiện tại hay trường học để bắt đầu cuộc hành trình này. Tất cả những gì chúng ta phải làm là thực hiện bước đi đầu tiên.

Giống như những người được Marcus Aurelius ca ngợi, chúng ta - những ông bà, cha mẹ, cố vấn, giáo viên và huấn luyện viên - có thể trợ giúp xây dựng tính cách cho con cháu chúng ta và hướng chúng đến một tầm nhìn vĩ đại hơn về cuộc sống.

Ông Jeff Minick có bốn người con và một trung đội cháu chắt ở tuổi đang lớn. Ông dạy lịch sử, văn học và tiếng Latin tại Asheville, N.C. trong 20 năm. Hiện nay, ông sống và viết cho Front Royal, Va. Hãy truy cập JeffMinick.com để theo dõi blog của ông.

Thuần Thanh biên dịch

Chặng đường vượt qua thất bại và sợ hãi của nghệ sĩ Alex Boyé

CATHERINE YANG

COURTESY OF ALEX BOYÉ

Những vệt trắng trên mặt Boyé là thể hiện sự tôn vinh đối với mẹ và nền văn hóa của anh. Mẹ anh kể rằng trong thời kỳ buôn bán nô lệ, cha mẹ thường xa cách con cái. Các bà mẹ sẽ đánh dấu màu trắng trên mặt những đứa con của mình, nó đại diện cho một khu vực, bộ tộc hoặc thậm chí một dòng họ nhất định, với hy vọng rằng nếu nhiều năm sau gặp lại, họ sẽ nhận ra chúng.

Khi đại dịch xảy ra, mọi thứ đều dừng lại. Đối với một nghệ sĩ như Alex Boyé, công việc và hợp đồng trị giá khoảng 250,000 USD bỗng tan thành mây khói, anh bị mắc kẹt và không thể làm gì.

"Sau đó tôi nghĩ, OK, tôi có thể làm gì bây giờ, trong hoàn cảnh khó khăn mà cả gia đình và bạn bè tôi đang trải qua, với bất kỳ tài năng nào của bản thân, tôi có thể làm gì cho cộng đồng?" Boyé nói. Anh là một nghệ sĩ giải trí, vì vậy anh đã đưa ra ý tưởng về các buổi hòa nhạc cách ly trực tuyến. Boyé cho biết bất cứ ai cũng có thể mời bạn bè hoặc thành viên trong gia đình, và anh sẽ tự chuẩn bị âm thanh để tổ chức một buổi hòa nhạc chỉ cách cửa nhà mọi người 6 bước chân. Anh không biết ai sẽ chấp nhận lời đề nghị của anh.

"Nhưng chúng tôi đã nhận được 500 lời đề nghị, thật kinh ngạc," anh nói. Các buổi hòa nhạc đã trở thành một sự kiện gia đình và phản ứng của khán giả trong buổi hòa nhạc thật bất ngờ.

Boyé nói: "Một số người trong đó thực sự, thực sự bị bệnh, họ xem qua cửa sổ phòng ngủ và tôi sẽ biểu diễn ở phía bên kia. Nhưng có một cảm giác rất hạnh phúc."

Một số gia đình xem anh biểu diễn đã trở thành bạn tốt của anh; họ giữ liên lạc với nhau. Trong những tháng đầu của đại dịch, Boyé đã đến thăm khoảng 70 gia đình, và một số bệnh nhân đã qua đời không lâu sau khi họ gặp mặt. Vài ngày sau buổi hòa nhạc, ai đó đã gửi cho anh một bức ảnh; đó là ảnh của một người phụ nữ là khán giả của anh, được chụp trước khi cô ấy qua đời một ngày, và cô ấy đang mặc chiếc áo thun mà Boyé tặng.

Lòng biết ơn dâng trào trong Boyé và nó thực sự khiến anh xúc động. Anh đã tổ chức các buổi biểu diễn cho các nhân viên chăm sóc sức khỏe, những y bác sĩ tuyến đầu và cả cảnh sát.

Âm nhạc như một sứ mệnh

Boyé đã theo đuổi một triết lý sống không ngừng hướng về phía trước, một phần vì anh thấy điều này là cần thiết.

Cha mẹ anh là người Nigeria, nhưng Boyé chưa bao giờ biết mặt cha mình. Khi còn nhỏ, mẹ anh đã bỏ anh lại để đến Nigeria, anh cứ nghĩ đó là một chuyến đi vài tuần nhưng nó lại biến thành vài năm. Cuối cùng, Boyé phải sống ở trại giáo dưỡng, và cũng có lúc anh trở thành người vô gia cư. Ở tuổi 16, anh lang thang trên những con phố ở Anh, đôi khi phải ăn đồ ăn từ thùng rác; âm nhạc đã giúp anh tồn tại, đầu tiên là kiếm tiền với tư cách một nghệ sĩ biểu diễn đường phố, sau đó là vực lại tinh thần anh.

"Khi bạn lâm vào tình cảnh đó, bạn không thể rơi xuống thấp hơn được nữa," Boyé nói. Một trong những động lực giúp anh vượt qua chính là theo đuổi giấc mơ: Anh sẽ đứng bên ngoài những địa điểm lớn, sang trọng và hình dung một ngày nào đó mình sẽ biểu diễn ở đó. "Để quên đi những gì tôi đã trải qua, tôi chỉ biết theo đuổi giấc mơ này và bắt đầu tận hưởng nó."

Hành động này có thể xem là xa rời thực tế, nhưng không thể phủ nhận nó có tác dụng nâng cao tinh thần của anh.

Trong quãng thời gian tồi tệ nhất của cuộc đời, Boyé thậm chí có ý định tự tử. Đôi khi những người bạn DJ của anh giúp anh lên vào trong các hộp đêm mà họ biểu diễn và cho anh ngủ ở một góc nào đó, để anh không phải ngủ ngoài đường. Anh nhớ lại có một đêm anh đã la hét trên sàn nhảy vì tâm trạng quá tồi tệ, chán nản và vô định. Sau đó, một bài hát xuất hiện và Boyé nói rằng cả đời này anh không thể nhớ tên hay lời bài hát, nhưng anh nhớ rất rõ cảm giác của mình lúc đó.

"Nó thật truyền cảm hứng," Boyé nói. Những ca từ nói lên cách anh có thể thành công và hãy tiếp tục.

"Nó đã thay đổi mọi thứ trong cuộc đời tôi. Tôi cảm thấy giống như nỗi đau 10 năm được trị liệu trong 3 phút 58 giây. Tôi như sống lại. Nhưng trước đó, chỉ 5 phút trước đó chúng tôi đang nói chuyện với nhau, tôi đã muốn tự tử. Làm thế nào mà chuyện đó có thể xảy ra?"

"Đó cũng là ngày mà tôi quyết định trở thành một nghệ sĩ chuyên nghiệp. Bởi vì tôi nghĩ, nếu bài hát đó, bất kể nó là gì, nếu nghệ sĩ đó có thể hát cho tôi, dù không biết tôi là ai, và nếu tôi có thể làm điều tương tự thì nó giống như 'Tôi đang làm một điều đúng đắn.'"

Boyé vẫn tiếp tục với sứ mệnh của mình, thậm chí anh sẵn sàng từ bỏ sự nghiệp trong một ban nhạc nổi tiếng vì nó khiến anh lệch khỏi con đường ban đầu. Sứ mệnh của anh là "âm nhạc mang đến những cảm xúc tích cực". "Đó là những gì tôi muốn," anh nói. Nhiều năm sau, mọi thứ đã chín muồi, đỉnh điểm là sự hợp tác của anh với Tổ chức Phòng chống Tự tử Hoa Kỳ.

Khoảng hai năm trước, Boyé đang làm việc để cho ra một album với nhà sản xuất Randy Jackson của chương trình "American Idol." Lúc ấy là nửa đêm, sau khi nhóm đã hoàn thành công việc, Boyé về nghỉ ngơi và bỗng cảm hứng bất chợt trào dâng.

"Tôi chỉ có cảm giác mạnh mẽ rằng tôi cần phải thêm một bài hát nữa — có một bài hát mà tôi cần đưa vào album này," Boyé nói. Anh nhớ lại trải nghiệm khi anh 16 tuổi trong hộp đêm, và nghĩ, "Mình có một bài hát như thế không, liệu mình có thể phát hành một bài hát khiến người khác cảm thấy tốt hơn, có cảm hứng hay quyết định không tự tử và nghĩ rằng 'Chúng ta hãy hy vọng vào tương lai?'"

Anh nhận ra rằng album của mình chưa có bài hát đó.

Boyé nói: "Đây là cơ hội của tôi. Đây là điều tôi luôn nói rằng tôi muốn làm và bây giờ tôi có thể làm việc với một số nhạc sĩ giỏi nhất nước. Vì vậy, tôi đã chạy đến đó và nói: 'Các bạn, tôi biết điều này thực sự kỳ quặc' — và lúc đó dường như là đang 12 giờ đêm — 'nhưng còn một bài hát nữa mà chúng ta cần thực hiện.'"

"Họ đã hủy chuyến xe và chúng tôi quay trở lại phòng thu," Boyé nói. Bài hát mà họ phát hành một giờ sau đó là "Bend Not Break", và khi các giám đốc điều hành của Tổ chức Phòng chống Tự tử Hoa Kỳ nghe nó, họ hỏi liệu họ có thể sử dụng nó cho chiến dịch sắp tới không.

Boyé tâm sự: "Mỗi nơi tôi đến, tôi có lẽ đã thực hiện 30 hay 40 sự kiện với họ và hát bài hát này, và thật đáng kinh ngạc, tôi đã nhận được những thông điệp giống như khi tôi ở hộp đêm hôm đó. Họ nói, 'Cảm ơn bạn đã viết bài hát này, đây thực sự là những gì tôi cần'. Thật tuyệt vời."

> **Trong 5 phút, tôi chỉ muốn làm ai đó nở một nụ cười, vì điều đó là cả thế giới.**
>
> *Alex Boyé*

Tính chân thực

Boyé đã đối mặt với nhiều thất bại trong đời, nhưng một phần động lực thúc đẩy anh là "nếu bạn dừng lại, bạn sẽ không bao giờ biết mình sẽ bỏ lỡ điều gì". Điều ấy có nghĩa là hãy trải nghiệm và mắc sai lầm, đặt cả trái tim và tâm hồn vào bất cứ điều gì anh làm để có cơ hội lay động trái tim người nghe nhạc. Chìa khóa của điều này là tính chân thực, anh nói.

Âm nhạc của Boyé rất đa dạng, từ những bài thánh ca cho đến những bản cover nhạc pop được "Phi Châu hóa"; những điều mang lại sức mạnh tinh thần cho anh đều thể hiện trong nghệ thuật của anh. Đối với Boyé, niềm tin rất quan trọng; câu nguyện là một phần nghi thức trước khi anh biểu diễn và là bài thực hành hằng ngày về lòng biết ơn. Kể từ khi gặp lại mẹ, anh đã tìm hiểu những câu chuyện về tổ tiên và lịch sử của mình.

Boyé, nghệ sĩ solo da đen đầu tiên và là ca sĩ chính của Dàn hợp xướng Tabernacle trong 8 năm, cho biết: "Nhạc Phúc âm chiếm phần lớn trong DNA của tôi. Có một bài hát có ý nghĩa đặc biệt với tôi: bài hát tên là 'I Want Jesus to Walk With Me (Con muốn đi cùng Chúa Jesus).' Sau khi thu âm bài hát, giám đốc của dàn hợp xướng đã muốn làm điều gì đó độc đáo một chút cho phần video âm nhạc. Tôi đã đến Ghana và quay màn độc tấu ở Lâu đài Cape Coast, nơi đã từng có 65% nô lệ vào thời xa xưa đó. Đây không chỉ là lời nhắc nhở mạnh mẽ về việc chúng ta đã đi bao xa; mà còn là món quà bày tỏ sự tôn vinh đến những người mà cuộc sống và thế hệ tiếp nối của họ đã thay đổi mãi mãi."

Việc tìm hiểu về những nền văn hóa Phi Châu có ý nghĩa đối với Boyé, vì anh không có nhiều mối gắn kết với nguồn gốc của mình.

Anh nói: "Mẹ tôi thường trêu tôi và nói, 'Tại sao con không đưa một chút âm nhạc Phi Châu vào?'". Boyé cười. "Con sống ở Utah!"

Nhưng vài năm trước, kênh Youtube The Piano Guys đã liên hệ với Boyé để hợp tác. Đó là một bản cover cổ điển một ca khúc của Coldplay, và họ muốn Boyé hát lời bằng tiếng Swahili.

"Tôi đến từ nước Anh!" anh nghĩ. Nhưng dù sao thì anh cũng cố gắng học, và đó là điều khó nhằn. Boyé đã gọi cho mẹ, bà bắt đầu dạy anh ngôn ngữ của bà, tiếng Yoruba.

Boyé cho biết: "Tôi cảm thấy thật tự nhiên — giống như tôi đã hiểu rõ, nó là một phần cội nguồn của tôi. Và tôi cảm thấy rất thoải mái khi hát."

Điều đó nhóm lên trong Boyé sự quan tâm đến di sản của chính mình, khơi dậy sự quan tâm của toàn thế giới. Trong phần video âm nhạc, bài hát được hát bằng tiếng Swahili và Yoruba và đã lan truyền rộng rãi trong vòng hai giờ, những tin nhắn tràn ngập, với vô số phương tiện truyền thông muốn phát hành video.

BRIAN ACH/GETTY IMAGES CHO HITECHMODA

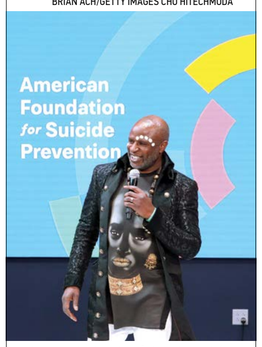

Alex Boyé đại diện cho Tổ chức Phòng chống Tự tử Hoa Kỳ phát biểu trong Tuần lễ Thời trang New York vào ngày 08/02/2020.

Hiện tại, mục tiêu của anh là sáng tác âm nhạc tích cực để nâng cao tinh thần cho mọi người, giống như âm nhạc đã cứu sống anh.

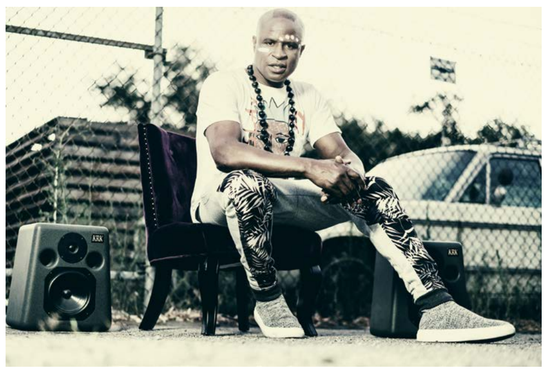

COURTESY OF ALEX BOYÉ

Anh đã gọi cho mẹ, bà nhanh chóng đáp lại, "Mẹ đã bảo mà."

Có một câu chuyện khác mà mẹ anh chia sẻ đã ảnh hưởng sâu sắc đến Boyé. Trong thời kỳ buôn bán nô lệ, cha mẹ thường bị tách khỏi con cái, bị đưa lên những con tàu khác nhau và đem đi khắp nơi trên thế giới, nhưng những bà mẹ đã có một ý tưởng.

Anh nói: "Họ đã đánh dấu trên mặt những đứa con của mình, để nếu họ gặp lại chúng vào 20 năm sau, họ sẽ nhận ra chúng." Mẹ của anh đã chia sẻ ý nghĩa của những dấu hiệu khác nhau này, và dựa vào chúng, bà có thể nhận ra vùng miền, bộ tộc, hoặc trong một số trường hợp thậm chí là cả dòng họ. "Nó thật có sức mạnh; điều đó làm tôi thấy chấn động." Trong một số video của Boyé, bạn có thể thấy dưới mắt phải của anh có một vệt trắng.

"Đó là sự tôn vinh của tôi đối với nền văn hóa của tôi và mẹ tôi," anh nói.

Vượt qua nỗi sợ hãi

Không phải tất cả các thử nghiệm của Boyé đều thành công. Anh đã gặp rất nhiều thất bại, và một trong số đó thậm chí còn được phát sóng truyền hình rộng rãi và đã ám ảnh anh trong một thời gian.

"Tôi đã tham gia chương trình 'America's Got Talent' ba lần trong khoảng 10 năm," Boyé nói. Lần đầu tiên anh không thành công, nhưng lần thứ hai anh đã vượt qua được một buổi thử giọng ghi hình.

"Tôi rất phấn khích, rất phấn khích," anh nói. Mọi người sẽ yêu thích buổi thử giọng của anh và anh thấy hài lòng về cơ hội này. "Và khi tôi bước lên sân khấu… trong vòng 10 giây, tôi đã nhận được tiếng chuông đầu tiên."

Sau đó, anh có thêm hai tiếng chuông khác. Ngay lập tức, cả bốn vị giám khảo đều từ chối.

Boyé kể lại: "Vào thời điểm đó tôi đã là một ca sĩ chuyên nghiệp. Các giám khảo nói rằng, 'Bạn ca không tốt, bạn chưa sẵn sàng, có lẽ bạn nên theo một nghề khác.' Điều đó làm tôi bối rối."

Boyé đã khóc trong suốt chuyến bay trở về nhà và vô cùng chán nản. Họ sẽ phát sóng buổi thử giọng và những lời chê bai. "Thật là nhục nhã," anh nói.

Kể từ đó, anh cảm thấy lo lắng tột độ mỗi khi nhìn thấy sân khấu, khi nghĩ về những vị giám khảo và khán giả đã hét lớn: "Dừng, dừng lại, và ra khỏi sân khấu!". Lòng tự tôn của anh bị tổn hại nặng nề.

"Thực ra tôi đã muốn từ bỏ âm nhạc," anh nói.

Anh bắt đầu xem các chương trình tài năng âm nhạc. Khi chứng kiến những người khác dũng cảm trước nỗi sợ hãi của họ, anh quyết định sẽ đi thử giọng một lần nữa trong chương trình đó.

"Tôi là một kẻ ngoan cố thích chinh phục," anh cười nói. Sự thật, đó là một trong những quyết định sáng suốt nhất của anh. Anh biết anh có thể chạy về phía những nỗi sợ hãi hoặc tránh xa chúng, và bởi vì biểu diễn âm nhạc là công việc kiếm sống của anh. Điều đó có nghĩa là anh phải tiếp tục chạy trong phần còn lại của cuộc đời mình. Anh phải đối mặt với nó.

"Đó là điều đáng sợ nhất trong cuộc đời tôi," Boyé nói. Lần này là một ban giám khảo khác, anh đứng đợi ở hậu trường với ban nhạc mà mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng. "Cuối cùng, tôi có bốn sự đồng ý."

Anh nói: "Chắc chắn tôi đã trưởng thành rất nhiều nhờ sự kiện đó. Nó khiến tôi trân trọng âm nhạc và cũng đánh giá cao sức mạnh của việc ngăn nỗi sợ hãi cản trở điều tốt đẹp nhất trong bạn, bởi vì nó xây dựng với tôi và tôi không thể để nó chiến thắng. Tôi biết đây là cách cuối cùng để vượt qua rào cản này — và nó có thể đi theo cả hai hướng, nhưng tôi nghĩ, tôi sẽ theo đuổi nó cho dù có chuyện gì xảy ra. Tôi không có gì để mất. Tôi rất vui vì đã làm được!"

Boyé thường ví cuộc sống như thời tiết ở Anh.

"Trời có thể rất nắng, nhưng hãy mang theo ô vì trời có thể sẽ mưa. Và sau đó trời mưa, nhưng hãy chờ đợi vì mặt trời sẽ sớm ló dạng. Bất cứ điều gì bạn đang chịu đựng đều sẽ qua đi."

Anh hy vọng âm nhạc sẽ luôn giúp anh khắc ghi điều đó trong tâm.

"Trong 5 phút, tôi chỉ muốn làm ai đó nở một nụ cười, vì điều đó là cả thế giới. Điều đó có ý nghĩa như cả thế giới đối với ai đó, giống như đối với tôi. Nó giống như một ly nước trao tặng cho người đang khát, bạn biết không? Đặc biệt là ngày nay; chúng ta cần tìm cách thắp lên ánh sáng và lan tỏa nó."

Tân Dân biên dịch

Học được gì từ đức tính của kỹ sư xây dựng Tháp Eiffel?

LOUISE BEVAN

WIKIMEDIA COMMONS/NADAR

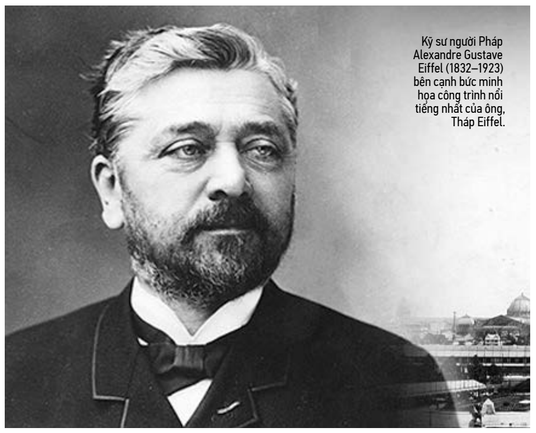

Kỹ sư người Pháp Alexandre Gustave Eiffel (1832–1923) bên cạnh bức minh họa công trình nổi tiếng nhất của ông, Tháp Eiffel.

GETTY IMAGES | LONDON STEREOSCOPIC COMPANY

Tháp Eiffel và Triển lãm Exposition Universelle tại Paris năm 1889.

Họ từng gọi tòa tháp cao 300m được đề xuất xây dựng ở trung tâm của Paris là một thứ "chướng mắt"; thế nhưng ngày nay nó trở thành một biểu tượng.

Đề án xây dựng một biểu tượng vĩ đại ở trung tâm thủ đô nước Pháp của Gustave Eiffel từng là căn nguyên của những tranh cãi lớn trong nhiều năm. Nhưng lòng khoan dung của vị kỹ sư doanh nhân trước những người chỉ trích ông, lòng dũng cảm của ông khi đối diện với những quan điểm bất đồng và đức tính kiên trì cuối cùng đã giúp công trình thiết kế của ông giữ vị trí hàng đầu trong những thành tựu kiến trúc vĩ đại nhất thời hiện đại.

Tại cuộc triển lãm Exposition Universelle năm 1889, cũng là dịp kỷ niệm 100 năm Cách mạng Pháp, Tạp chí Officiel đã tổ chức một cuộc thi lớn về thiết kế một công trình mang đậm dấu ấn mới ở Paris. Trong số 107 bản đề án gửi đến, thiết kế của Gustave Eiffel, Maurice Koechlin, Emile Nouguier và Stephen Sauvestre cuối cùng đã được chọn.

Đề án của nhóm kỹ sư cần mẫn này là "nghiên cứu khả năng xây dựng một tòa tháp kim loại trên khu vườn Champ-de-Mars với đế hình vuông, rộng 125m và cao 300m."

Việc xây dựng công trình này ban đầu vấp phải sự phản đối lớn của công chúng. Họ cho rằng nó không cần thiết và trông thật chướng mắt, nó là một tượng đài xấu xí sẽ làm giảm vẻ đẹp của thành phố Paris.

Một bản kiến nghị có tiêu đề "Những nghệ sĩ phản đối Tháp Eiffel" thậm chí đã được gửi tới Bộ trưởng Bộ Công trình và Uỷ viên phụ trách Triển lãm Charles Alphand và được xuất bản trên tờ Le Temps vào ngày Lễ Tình nhân năm 1887.

> *"Chúng tôi, những nhà văn, họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư và những người đam mê vẻ đẹp nguyên sơ của Paris từ xưa tới nay, bằng tất cả sức lực, với tất cả sự phản nộ nhân danh vẻ đẹp tinh tế đặc trưng của nước Pháp, phản đối việc xây dựng tòa Tháp Eiffel vô dụng và quái dị này."*

Bức thư tiếp tục:

> *"Để cuộc tranh luận của chúng ta ngã ngũ, hãy tưởng tượng một chút khi một cái tháp ngớ ngẩn, lố bịch đứng sừng sững giữa Paris như một ống khói đen khổng lồ, và khối lượng khổng lồ, man rợ của nó sẽ đè bẹp Nhà thờ Đức Bà, Tour Saint-Jacques, Bảo tàng Louvre, Mái vòm Les Invalides, và Khải Hoàn Môn… Tất cả các tượng đài đó của chúng ta sẽ bị sỉ nhục và biến mất trong cơn ác mộng này."*

Nhưng ông Eiffel vẫn kiên trì với đề án của mình. Công trình được bắt đầu xây dựng vào ngày 28/01/1887 và hoàn thành vào ngày 31/03/1889. Ngay lập tức, nó được hàng triệu người coi là một kỳ tích đặc biệt của ngành kỹ thuật cơ khí.

Khúc ca khải hoàn của Tháp Eiffel

Tháp Eiffel được xây dựng trong 2 năm, 2 tháng và 5 ngày. Ngày nay, tòa tháp có độ cao 1,063 feet (khoảng 324m) và nặng tới 10,100 tấn. Tòa tháp mở cửa cho công chúng vào năm 1889 và được đặt theo tên của Gustave Eiffel.

Chỉ trong năm khánh thành, Tháp Eiffel đã đón gần 2 triệu lượt khách.

Theo trang web chính thức, Tháp Eiffel dự định chỉ tồn tại trong vòng 20 năm nhưng nó tiếp tục được sử dụng nhờ sự ủng hộ đáng kinh ngạc của ngành viễn thông. Tòa tháp mang tính biểu tượng đóng vai trò là một trạm phát thanh quân sự vào năm 1903 và truyền tải chương trình phát thanh công cộng đầu tiên vào năm 1925.

Tháp Eiffel từ đó trở thành minh chứng cho tài năng khéo léo của người Pháp. Ai cũng có thể nhận ra tòa tháp ngay lập tức, và nó trở thành nguồn cảm hứng cho nhiều tác phẩm nghệ thuật, văn học và điện ảnh.

Khi nhà phát minh người Mỹ Thomas Edison đến thăm Tháp Eiffel trong Hội chợ Thế giới năm 1889, ông thậm chí còn ký vào cuốn sổ lưu bút với lời nhắn sau:

> *"Gửi đến Ngài kỹ sư Eiffel, người đã dũng cảm xây dựng nên một máu vật nguyên bản và khổng lồ trong ngành kỹ thuật hiện đại, từ một người có sự tôn trọng và ngưỡng mộ lớn nhất đối với tất cả các kỹ sư, bao gồm cả vị kỹ sư vĩ đại, Đức Chúa của chúng ta."*

Nếu ông Eiffel cho phép những lời chỉ trích đánh bại mình, thì Paris sẽ không bao giờ có được một địa danh mang tính biểu tượng như vậy. Sự khoan dung với những người chỉ trích, cùng lòng can đảm và đức tính kiên trì của ông Eiffel đã góp phần vào thành công cuối cùng của ông.

Ba đức tính dưới đây có thể giúp bất kỳ ai có mục tiêu đầy tham vọng đạt được ước mơ.

Lòng khoan dung

"Trách nhiệm của lòng khoan dung thuộc về những người có tầm nhìn rộng lớn hơn." - George Eliot

Đương nhiên, khát vọng lớn lao luôn đi kèm với những khó khăn to lớn, tuy vậy sự khoan dung là phẩm chất giúp người có nhiều khát vọng trụ vững trước những lăn sóng dữ chỉ chực chờ nuốt chửng những ý tưởng lớn. Như tiểu thuyết gia người Anh Mary Ann Evans với bút danh "George Eliot" đã từng nói: đối với bất kỳ ai có ước mơ lớn, việc tu dưỡng lòng khoan dung với người khác và với ước mơ của chính mình là một trách nhiệm cần có.

Lòng dũng cảm

"Thời gian của bạn là có hạn, vì vậy đừng lãng phí nó để sống cuộc đời của người khác. Đừng bị mắc kẹt bởi những thứ giáo điều, vốn tồn tại dựa trên kết quả từ những suy nghĩ của người khác. Đừng để âm thanh ồn ào từ những ý kiến của người khác át đi tiếng nói bên trong bạn. Và quan trọng nhất, hãy có can đảm để làm điều trái tim và trực giác mách bảo." - Steve Jobs

Điều quan trọng là không nên chạy trốn khi đối mặt với những lời chỉ trích. Chỉ những người chịu đựng được những lời chỉ trích khắc nghiệt nhất mới có thể chạm đến đỉnh cao của sự vĩ đại.

Kiên trì

"Cuộc sống không hề dễ dàng đối với bất kỳ ai. Nhưng đó có ý nghĩa gì? Nghĩa là chúng ta phải kiên trì và hơn hết là tự tin vào bản thân mình. Chúng ta phải tin rằng chúng ta được ban tặng một tài năng thiên bẩm vì một mục đích nào đó và rằng chúng ta phải đạt được điều ấy." - Marie Curie

Tham vọng càng lớn thì sự phản đối càng lớn. Nhưng cuộc sống rất công bằng, ngọn núi càng cao, quang cảnh từ đỉnh núi càng ngoạn mục. Như nhà vật lý đoạt giải Nobel Marie Curie từng nghiệm ra: sự kiên trì sẽ được đền đáp; niềm tin vào đích đến sẽ khởi động cuộc hành trình bất kể nó kéo dài bao lâu hay gian khổ thế nào.

Tháp Eiffel đã đứng sừng sững một cách kiêu hãnh hơn 110 năm so với thời gian dự kiến ban đầu. Lòng khoan dung, sự dũng cảm và kiên trì của ngài Eiffel đã đặt nền móng vững chắc và nền tảng đó vẫn tồn tại cho đến ngày nay.

Thuần Thanh biên dịch

ALL PHOTOS COURTESY SARTORIA VESTRUCCI

Tommaso Capozzoli, đối tác và đại sứ thương hiệu tại Sartoria Vestrucci, mặc áo khoác thể thao vải tuýt may sẵn (2,700 USD), áo sơ mi cotton may đo (270 USD), cà vạt len đan (112 USD) và quần vải nỉ may sẵn (570 USD).

Trái: Tommaso Capozzoli, đối tác và đại sứ thương hiệu của Sartoria Vestrucci, đang mặc chiếc áo khoác thể thao vải tuýt may sẵn (2,700 USD), áo sơ mi cotton may đo (270 USD), cà vạt len đan (112 USD) và quần vải nỉ may sẵn (570 USD). Phải: Tommaso Capozzoli, đối tác và đại sứ thương hiệu của Sartoria Vestrucci, đang mặc bộ com-lê (giá 5,600 USD)

Áo khoác thể thao vải lanh may sẵn (2,700 USD), áo sơ mi cotton may sẵn (270 USD), cà vạt lụa (180 USD), khăn vuông bằng vải lanh (45 USD).

SARTORIA VESTRUCCI:
Hồi sinh thời trang truyền thống cao cấp dành cho phái mạnh

J.H. WHITE

Để bảo tồn tinh hoa xứ sở Florence, Tommaso Melani quyết định mở một công ty may đo cao cấp cho nam giới cùng một bậc thầy vĩ đại trong nghề may tại Ý.

"Tôi có lẽ là người cuối cùng đề cao câu thần chú của sự cân bằng và hài hòa."

"Lớn hơn, mạnh mẽ hơn, nhanh hơn, tốt hơn" là ý nghĩ đã có sẵn trong tôi từ khi còn bé. Nhưng một quý ông Ý đích thực đã chỉ cho tôi thấy phước lành của phương châm "ít hơn là tốt hơn" và vẻ đẹp đi vào lòng người của sự tinh tế.

Tommaso Melani sinh ra ở Florence, quê hương của "Tỷ lệ Vàng", một trường phái thẩm mỹ và triết học thấm nhuần trong cuộc sống của người Florence, từ giá trị văn hóa đến phong cách kiến trúc và cả thiết kế hay may mặc.

"Florence vẫn đang là một ví dụ điển hình của sự hài hoà và cân bằng trong 600 năm. Bắt đầu từ thời kỳ Phục Hưng, mọi thứ đã diễn ra tại Florence... Giữ mọi thứ hài hòa đã để lại dấu ấn trong thị hiếu vốn hình thành bấy lâu ở xứ Florence," Melani chia sẻ.

Melani là chủ sở hữu đời thứ 4 của một công ty túi xách cao cấp và trường dạy làm đồ da Scuola del Cuoio, nằm trong khuôn viên nhà thờ Basilica di Santa Croce - và cũng là nơi chôn cất của những "biểu tượng" được yêu mến và kính trọng của nước Ý như Michelangelo và Galileo. Ông của Melani đã sáng lập ra ngôi trường và công ty túi xách vào năm 1949 để đem lại sinh kế cho trẻ mồ côi sau Thế chiến thứ II. Tấm lòng vị tha và giàu lòng trắc ẩn đã khiến doanh nghiệp này trở nên khác biệt.

Ông của Melani không chỉ là mẫu người đàn ông và thương nhân lý tưởng cống hiến cả đời để bảo tồn những di sản hiếm có của Florence, mà ông còn là người có sức ảnh hưởng lớn nhất với Melani về thời trang và may mặc.

> **Tôi làm điều này vì tôi thực sự nghĩ đằng sau nó là cả lịch sử, truyền thống và cá tính riêng**
>
> *Tommaso Melani*

"Ông tôi luôn mặc một chiếc áo khoác thể thao hoặc một bộ com-lê, ở ông toát ra sự lịch lãm mà không cần cố gắng," Melani chia sẻ. Vào mùa hè, để tạo niềm vui đơn giản cho mình, ông có thể mặc một bộ tuxedo màu trắng, thư giãn trong vườn với một ly rượu trên tay trước khi dùng bữa tối.

Melani kế thừa từ người ông của mình tình yêu đối với văn hóa Florence, sự trân trọng nghệ nhân xứ sở. Năm 2012, Melani mua lại một nhãn hiệu giày thủ công có tên Stefano Bemer từ một người bạn ốm yếu và bậc thầy làm giày Stefano Bemer, với ước mơ bảo tồn một di sản tinh tế xứ Florence.

5 năm sau, Melani biết được rằng thợ may riêng của mình, ông Loris Vestrucci, một bậc thầy về may đo cuối cùng của Florence đã nghỉ hưu ở tuổi 78.

"Khi tôi nghe người ta nói ông ấy nghỉ hưu, tôi cảm thấy nuối tiếc. Bởi sẽ chẳng có huyền thoại sống nào ở nơi này nữa!"

Những thợ may khác ở Florence hiện tại đều từ khu vực khác đến, nên không ai trong số họ được được đào tạo may mặc đúng phong cách truyền thống của Florence. "Họ có thể làm ra những sản phẩm mang hình thức và phong cách giống văn hóa Florence, nhưng họ không kế thừa tinh hoa của nó."

Melani nhấn mạnh rằng may mặc Ý có rất nhiều phong cách, phụ thuộc vào vùng miền.

"Florence là sự cân bằng giữa hai phong cách. Một là rực rỡ đầy màu sắc Napoli, dáng ôm sát người, vai khâu tay phong cách Spalla Camicia; trông rất vui tươi nhưng không sang trọng. Và thứ hai là sự chuẩn mực trong phong cách may của Milan, với đặc trưng là vai độn, rất sang trọng và tinh tế."

Melani tin rằng những đường cắt may, thiết kế, thêu thùa và bí mật kinh doanh của Florence về thời trang dành cho quý ông sẽ vĩnh viễn biến mất nếu không có kế hoạch bảo tồn những bí quyết thời trang của Vestrucci. Melani không thể chịu được nếu điều đó xảy ra.

Melani hỏi Vestrucci: "Nếu tôi cho ông thời gian, tài nguyên, không gian và nhân sự, nhưng trên hết, nếu tôi giải thoát ông khỏi những tháng ngày căng thẳng vì phải phục vụ khách hàng để kiếm tiền, và ông có thể tập trung vào việc tạo ra những sản phẩm chất lượng, vừa vặn, phong cách, sáng tạo và đỉnh cao mà có thể dùng trong vài năm, ông có muốn làm không?"

"Ông ấy trả lời không hàng chục lần, nhưng cuối cùng thì ông ấy cũng đồng ý", Melani nói. Sau đó, họ hợp tác với nhau để lập ra công ty Sartoria Vestrucci mang đậm tinh thần Florence về thời trang quý ông.

"Tôi làm điều này vì tôi thực sự nghĩ đằng sau nó là cả lịch sử, truyền thống và cá tính riêng," Melani nói. Cũng giống như thương hiệu giày Stefano Bemer, "đây là thương hiệu dành cho nhóm khách hàng rất hẹp và sẽ không mở rộng quy mô... Nhưng nó là một điều đặc biệt cần phải gìn giữ."

Melani không chỉ bảo tồn di sản của Florence, ông ấy còn bảo vệ ngành thủ công truyền thống và thời trang cao cấp. Ông nói thị trường thời trang xa xỉ cho nam giới hiện tại tràn ngập những mánh khóe lừa lọc mà thế giới không biết.

Tommaso Melani, chủ nhân của Sartoria Vestrucci.

Ví dụ, trong phân khúc sản phẩm quần áo cao cấp cho quý ông, những bộ com-lê có giá trên 2,000 USD, nhưng khoảng 2/3 số này được sản xuất từ Trung Quốc và Thái Lan. Tuy nhiên, các thương hiệu lại gắn nhãn "Made in Italy" (Sản xuất ở Ý), điều này chẳng có ý nghĩa gì về tiêu chuẩn chất lượng. Các sản phẩm may mặc chỉ trải qua một vài thay đổi nhỏ bề mặt tại Ý, ví dụ như đính khuy áo.

Nói về những nhà sản xuất thời trang Ý nổi tiếng kiếm doanh thu gần nửa tỷ USD một năm, Melani chia sẻ: "Nếu bạn làm một phép tính đơn giản, thì thấy ngay rằng cần tất cả các công dân Ý làm việc cho họ, hoặc họ có một nguồn cung khác". Rõ ràng, toàn bộ dân số Ý không thể làm cho một thương hiệu. Melani cũng nghe được những câu chuyện đáng sợ về các công nhân Trung Quốc gần như không được trả công, nhưng phải làm những sản phẩm đắt đỏ cho các hãng thời trang Ý nổi tiếng.

Hiện nay cũng xuất hiện rất nhiều những nhãn hàng bán trực tuyến cho khách hàng, tuyên bố chất lượng cao nhưng bán giá thấp. Những nhãn này có cửa hàng quần áo ở New York, đến đây bạn có thể may đo, chọn vải và kiểu dáng, sau đó đặt hàng. Những công ty kiểu này khiến khách hàng lầm tưởng rằng có thể đặt may một sản phẩm may đo với chất lượng tốt nhưng chỉ phải trả một nửa giá. Những bộ com-lê mang kiểu dáng Âu Châu, nhưng họ lại dùng cách thức sản xuất hàng loạt với giá rẻ. Ví dụ, một chiếc áo khoác com-lê sử dụng cả keo dán để dính các mảnh vải vào với nhau, còn đường may trở thành họa tiết trang trí.

Những bộ quần áo kiểu này sẽ gặp nhiều vấn đề: nó không thoáng và quá cách nhiệt, khiến bạn cảm thấy nóng nực và chảy mồ hôi, đặc biệt là trong những ngày hè ẩm ướt. Ve áo phẳng là dấu hiệu rõ ràng của một bộ đồ giá rẻ; và khi mép vải nối với nhau không khéo, sẽ tạo ra những vết phồng hoặc nhăn trên ve áo. Cuối cùng, chúng gây khó chịu khi mặc vì cả bộ đồ giống như mảng bìa cứng mỏng, thay vì ôm cơ thể và tạo cảm giác dễ chịu khi ngồi và di chuyển.

Thực tế là người ta không quan tâm đến độ bền của trang phục, đây cũng là một phần của nền kinh tế "mì ăn liền". Nhiều người sẵn sàng mua cả đống đồ giá rẻ và nhanh chóng vứt đi thay vì mua một bộ đồ chất lượng.

Trái lại, những trang phục thủ công truyền thống, những khớp nối và mép vải được khâu bằng tay, nên chúng tạo ra sự co giãn ba chiều linh hoạt và đẹp hơn vì nó chuyển động cùng cơ thể bạn. Theo thời gian, một bộ đồ đúng chuẩn sẽ phải vừa vặn với cơ thể bạn, giống như một làn da thứ hai vậy.

Công ty Sartoria Vestrucci có ba dòng sản phẩm, và được sản xuất bởi những thợ may bậc thầy tại Florence. Dòng hàng may sẵn (ready-to-wear), khách hàng có thể mua trực tuyến hay tại cửa hàng. Dòng hàng may theo yêu cầu (made-to-order) dành cho những khách hàng muốn chọn vải và kiểu dáng, ví dụ như họa tiết hay loại khuy áo. Cuối cùng, dòng hàng may đo (made-to-measure) dành cho các khách hàng muốn thay đổi cả thiết kế, ví dụ như cắt ngắn ống tay hay thay đổi chiều rộng của vai.

Sartoria Vestrucci đã tăng gấp đôi doanh số bán hàng vào năm 2019 tại cửa hàng ở Manhattan, Hoa Kỳ. Melani rất háo hức truyền bá phong cách Florence và thủ công may mặc truyền thống ra thế giới.

"Không có gì thay đổi hàng trăm năm qua," Melani nói về thời trang cao cấp xứ Florence. "Sartoria Vestrucci đang nỗ lực tái hiện lại những gì một quý ông Florence phục sức, giống như ông tôi ngày đó."

J.H. White là một nhà báo viết về lĩnh vực nghệ thuật, văn hóa, thời trang cho nam giới sống tại New York.

Thiên An biên dịch

Hành trình của một nghệ sĩ chơi dương cầm bằng tay trái

COURTESY OF PHOTOGRA-V

Lisa Spector theo đuổi con đường âm nhạc chuyên nghiệp được 35 năm.

ANDREW THOMAS

Mặc dù người ta nói rằng cô sẽ không thể chơi nhạc lại nữa, nhưng nghệ sĩ dương cầm Lisa Spector vẫn không từ bỏ.

Cũng giống như bác sĩ phẫu thuật, sinh kế của các nhạc công phụ thuộc vào bàn tay của họ; để trình diễn một cách điêu luyện những bản nhạc lay động lòng người, nghệ sĩ phải sở hữu những ngón tay khỏe mạnh và linh hoạt. Khi các nghệ sĩ bị thương nặng ở ngón tay và bàn tay, họ thường từ bỏ nhạc cụ của mình. Nhưng Lisa Spector, một nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp đến từ Vịnh Half Moon, California, đã học cách thích nghi và tiếp tục chơi nhạc sau một tai nạn thương tâm.

Dương cầm đã trở thành tình yêu suốt đời của Spector. Cô đã bị cuốn hút ngay từ giây phút đầu tiên nghe mẹ chơi đàn.

Cô Spector chơi đàn từ khi lên 7 tuổi, cô chia sẻ: "Khi tôi nghe thấy những âm thanh này, tôi cảm thấy tựa như có thỏi nam châm hút lấy các ngón tay của tôi."

Cô Spector nhanh chóng làm quen với piano và cuối cùng theo học dương cầm tại trường Juilliard trước khi nhận bằng tốt nghiệp tại Đại học Nam California. Những chuyến lưu diễn trong và ngoài nước suốt 35 năm trong sự nghiệp âm nhạc chuyên nghiệp đã mang lại cho cô những kỷ niệm khó quên.

Một nghệ sĩ dương cầm trẻ

Vào sinh nhật lần thứ 17, cô Spector đã giành chiến thắng trong một cuộc thi tại địa phương và có cơ hội trình diễn trong một buổi hòa nhạc với hơn 3,000 khán giả. Khi bước vào tuổi 20, cô đã giành chiến thắng cả hai cuộc thi Chopin ở New York và Los Angeles. Cô cũng có cơ hội lưu diễn ở các quốc gia khác như Trung Quốc, Ba Lan, Tây Ban Nha, Pháp, và Ý.

Tại Tây Ban Nha, cô đã có dịp đến thăm đảo Mallorca – nơi nhà soạn nhạc Chopin đã sáng tác phần lớn tác phẩm của ông. Cô cũng có cơ hội biểu diễn trước 23,000 khán thính giả cùng một dàn nhạc giao hưởng ở Trung Quốc vào năm 1994.

"Tựa như một buổi dạ tiệc lộng lẫy, tôi mang theo bốn chiếc đầm dạ hội, và phải thay đổi trang phục. Tôi có một vệ sĩ bên mình vì sau đó rất nhiều người vây quanh tôi trên sân khấu, không phải vì tên tuổi của tôi mà chỉ vì tôi là người Mỹ" - cô Spector nhớ lại.

Năm 1997, Spector trở thành một doanh nhân và mở trường dạy nhạc của riêng mình. Học sinh của cô trong độ tuổi từ 4 đến 94, và cô dành một khoa cho việc giảng dạy nhiều loại nhạc cụ khác nhau. Đồng thời, cô cũng sáng tác nhạc giúp giảm sự lo lắng ở các chú chó. Có thời điểm, cô nhận thấy mình ôm đồm quá nhiều dự án cùng một lúc và phải tạm ngưng sự nghiệp biểu diễn của mình.

Cú ngã

Vào ngày 27/06/2017, cô Spector đang đi bộ bên ngoài trung tâm mua sắm thì vấp vào lề đường. Lúc ấy, tay phải của cô đang cầm một chai nước, và cách cô ngã xuống đã làm nát cả bàn tay và các ngón tay phải. Cú ngã xảy ra quá nhanh khiến cô tưởng chừng như các ngón tay mình đã gãy rụng.

"Làm thế nào mình có thể lại chơi piano?" là ý nghĩ đầu tiên lướt qua tâm trí Spector khi cô vừa ngã xuống.

Trong quá trình phẫu thuật, các bác sĩ đã phát hiện cô bị 7 vết gãy xương phức tạp ở bàn tay và ngón tay phải. Bác sĩ trị liệu bàn tay đầu tiên nói với cô rằng cô sẽ không bao giờ có thể chơi piano được nữa. Tuy nhiên, cô đã học cách tự chăm lo cho sức khỏe của mình và thực hiện nhiều liệu pháp điều trị của cả Tây phương lẫn Đông phương.

Khoảng 6 tuần sau khi phẫu thuật, cô Spector bắt đầu học chơi các bản nhạc ngắn bằng tay trái để duy trì niềm đam mê. Khi cô tham gia một bữa tiệc, ai đó đã đề nghị cô chơi nhạc. Cô chơi một khúc nhạc dạo đầu ngắn bằng tay trái, và có ai đó đã tiến lại gần cô sau khi cô kết thúc.

Một nghệ sĩ guitar rơm rớm nước mắt nói với cô rằng anh không chạm vào nhạc cụ của mình suốt ba năm vì một trong các ngón tay của anh bị viêm khớp, việc xem cô chơi nhạc bằng tay trái khiến anh nhận ra rằng không có bất kỳ lý do nào để biện hộ cho việc này nữa và anh sẽ bắt đầu chơi guitar trở lại.

"Đó là một kỷ niệm thật đáng nhớ vì nó thực sự tạo động lực cho hoàn cảnh của tôi: tôi được sinh ra là chỉ để chơi nhạc vậy đó. Chơi nhạc bất kể điều gì có xảy ra bởi vì biết đâu ai đó sẽ cảm thấy được khích lệ và điều này sẽ thay đổi cuộc sống của họ," cô Spector nói.

Cô Spector nhanh chóng phát hiện ra rằng một nửa số nhạc sĩ bị thương tật thường từ bỏ nhạc cụ của mình, và cô quyết tâm phải chơi nhạc bằng bất cứ giá nào.

"Đó là khi tôi nhận ra rằng dường như tôi không chỉ chơi piano bằng các ngón tay mà tôi cũng thực sự đem đến âm nhạc bằng trái tim mình," cô nói.

Thích nghi

Cô Spector gặp nhiều thử thách khi chơi nhạc bằng tay trái, nhất là trong việc giữ thăng bằng. Trong vài tháng đầu, nửa người bên trái của cô đau nhức; cô đang phục hồi lại lực của các ngón tay, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi thường xuyên. Cô không thể sử dụng nốt Đô trung tâm, vì rất dễ bị sai quãng tám.

Thông thường, một người sẽ chơi giai điệu bằng tay phải, nhưng cô Spector hiện tại buộc phải chơi cả giai điệu lẫn hòa âm bằng tay trái. Trải nghiệm này khiến cô nhận ra rằng mình có thể không trở thành một người chơi có kỹ thuật giỏi, nhưng sẽ là một nghệ sĩ giỏi.

COURTESY OF FARHA AKHTAR

Nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp Lisa Spector cùng chú chó săn Labrador tên là Gina.

"Vì vậy, tôi đã đối diện với một vài thử thách âm nhạc rất độc đáo, vui nhộn và tôi tin rằng chỉ riêng điều đó đã thực sự khiến tôi trở thành một nghệ sĩ giỏi hơn vì khiến tôi lắng nghe bản thân mình một cách sáng tạo hơn," cô Spector nói.

Sau nhiều lần tháo và thay băng, cô bắt đầu chơi nhạc bằng các ngón tay phải đã hồi phục. Cô tiếp tục rèn luyện bằng tay phải và học cách điều chỉnh kỹ thuật cho một số bản nhạc. Việc có thể chơi nhạc bằng cả hai tay khiến cô Spector rất phấn khích.

"Điều đó thật hạnh phúc. Điều hạnh phúc nhất trên thế giới," cô nói.

Hiện cô Spector đang biên tập cuốn hồi ký của mình "Bàn tay trái diệu kỳ: Hành trình từ bi kịch đến chiến thắng của một nhạc sĩ" (Left Hand Lemonade: A Musician's Journey from Tragedy to Triumph). Cô cũng phát sóng trực tiếp buổi biểu diễn của chuỗi hòa nhạc trên Facebook có tên "Bàn tay trái diệu kỳ, cùng với Lisa Spector" (Left Hand Lemonade Live With Lisa Spector), trong đó có phần đọc hồi ký của cô, cô chơi piano bằng tay trái, bằng tay phải và bằng cả hai tay vào lúc 6 giờ chiều (giờ Thái Bình Dương) vào các tối thứ Bảy. Các buổi hòa nhạc trực tiếp này nhận được nhiều phản hồi tích cực.

"Cô đã chiếm trọn trái tim chúng tôi khi cô chơi nhạc," một khán giả nhận xét. "Buổi hòa nhạc của cô là điều tuyệt vời nhất mà tôi từng chứng kiến kể từ khi cuộc khủng hoảng bắt đầu. Nhiều lúc tôi đã rơi lệ," một người khác chia sẻ.

Cô Spector bộc bạch: "Tôi nhận được những lời bình luận thật tuyệt vời, rằng tôi đã truyền cảm hứng cho mọi người nhiều thế nào và tôi đang kể câu chuyện về sự kiên cường vào thời điểm thực sự giúp ích cho họ."

Tân Dân biên dịch

VASILII L/SHUTTERSTOCK

Tượng Thánh Ignatius: Ông sinh năm 1491, là con trai út của một gia đình quý tộc nhỏ ở vùng Basque của Tây Ban Nha.

Đón năm mới theo cách của cổ nhân

Thánh Ignatius hướng dẫn chúng ta làm chủ được các mục tiêu dài hạn để phát triển bản thân

GORDON RIXON

Các kế hoạch năm mới bị đổ bể là chuyện không ai mong muốn nhưng dường như xuất hiện khá phổ biến.

Một tình huống không thể tránh khỏi là chỉ trong một vài tuần ngắn ngủi, có thể là mới đây thôi, nhiều người nhận thấy họ không thể đạt được những mục tiêu cải thiện bản thân trong năm mới, như giữ thái độ tích cực, tăng cường sức khỏe hoặc tìm kiếm những điều tốt đẹp nhất ở mọi người. Một số thậm chí có thể cảm thấy kém phần nhiệt huyết do thất bại.

Tôi tin rằng vấn đề nằm ở chỗ hầu hết mọi người đặt ra mục tiêu nhưng không xác định một con đường thiết thực cho hành trình của mình.

Là một học giả về thần học hệ thống, tôi nghĩ Thánh Ignatius thành Loyola - một triều thần người Tây Ban Nha thế kỷ 16, đã để lại cho chúng ta chỉ dẫn sâu sắc. Ông đã đảo ngược hướng đi cuộc đời mình để theo đuổi con đường tâm linh.

Ignatius là ai?

Sinh năm 1491, Iñigo, sau này được gọi là Ignatius, là con trai út của một gia đình quý tộc nhỏ ở vùng Basque của Tây Ban Nha. Ông đã rời quê hương năm 18 tuổi và giành được một chức quan trong triều đình.

Hơn một thập kỷ sau, khi nằm trên giường bệnh để hồi phục khỏi vết thương trong trận Pamplona chống lại quân Pháp, ông mơ về những điều vĩ đại có thể xảy ra trong tương lai tại triều đình hoặc khi được phụng sự Chúa và nhân loại.

Đó là lúc ông bắt đầu nhận thấy sự phát triển tinh tế trong cảm xúc của bản thân. Khi nghĩ về chủ nghĩa anh hùng của triều đình, ông cảm thấy kiệt sức, nhưng khi suy ngẫm về việc phụng sự Đức Chúa Trời, ông cảm thấy một sự bình yên sâu lắng, bền lâu và tràn đầy năng lượng.

Ngày càng trở nên tỉnh thức đã khiến ông thay đổi căn bản hướng đi của cuộc đời. Ông đã gác việc tìm kiếm vinh quang lại để phục vụ Đức Chúa Trời và vạn vật, đặc biệt là đồng loại, dù là bạn bè hay người xa lạ.

Ông gặp một nhóm sinh viên đại học và họ trở thành bạn đồng hành của ông. Năm 1540, họ cùng nhau thành lập Hiệp hội Chúa Giêsu, thường được gọi là Tu sĩ Dòng Tên (Jesuits) - một cộng đồng gồm các linh mục và bằng hữu được biết đến trên toàn thế giới về phát triển tâm linh, giáo dục dự bị và đại học, và vận động cho công lý.

SHUTTERSTOCK

Không mặc cảm vì lỗi lầm của bản thân, Ignatius khuyến khích các cá nhân suy ngẫm về những khát vọng, nguồn lực và các điểm yếu như một cách để trưởng thành.

Khi biết lồng ghép những khoảnh khắc chán nản vào dòng chảy của một bức tranh lớn hơn, Ignatius đã chiến thắng sự xấu hổ và bối rối do thất bại và sai lầm gây ra; ông có thể cảm nhận sự đau buồn một cách bình thản. Nó đã giúp Ignatius tìm thấy mục đích cao cả của cuộc đời.

Những thách thức của Ignatius

Con đường này không suôn sẻ đối với Ignatius. Trong quá trình làm việc, ông chịu nhiều thất bại, chẳng hạn như chính quyền nhà thờ đã nghi ngờ và từ chối ông. Nhưng qua những thử thách đó, ông hiểu rõ hơn về bản thân và con đường của mình.

Một người đồng đạo Dòng Tên thúc giục Ignatius kể lại cuộc đời mình trong một bản tự thuật ngay trước khi ông qua đời. Ông nói rằng chìa khóa không phải là ngay lập tức trở nên hoàn hảo mà là học cách kiên nhẫn và thận trọng bước đi, để trưởng thành trong tình yêu và niềm vui phụng sự cho dù chúng ta không hoàn hảo.

Ignatius cho biết động lực cho sự quyết tâm của ông đến từ ước muốn thuyết giáo cho những người hành hương ở Jerusalem. Tuy nhiên, chính quyền nhà thờ không đón nhận ông, họ cho rằng ông chưa đủ khả năng. Sự từ chối này khiến ông phải học hỏi thêm và linh hoạt hơn trong việc thấu hiểu vai trò phụng sự Đức Chúa Trời.

Ông viết về việc ông đã từng dễ bị kích động đến mức tức giận và tự cho mình là đúng. Một lần ông đã xúc phạm một người bạn đồng hành khi người này xúc phạm Đức Mẹ Đồng trinh. May thay, con lừa cứng đầu mà ông cưỡi đã cứu ông khỏi việc truy đuổi người đồng hành kia và hành động theo cơn thịnh nộ sát nhân.

Ignatius không muốn tiểu sử của mình trở thành trung tâm của sự chú ý. Ông đưa ra một ví dụ về việc vượt ra ngoài những sự kiện riêng rẽ trong hành trình cuộc đời của mình và suy ngẫm về sự liên kết của chúng, từ đó có một cái nhìn sâu rộng hơn.

Học giả về thuật hùng biện thời kỳ Phục Hưng Marjorie O'Rourke Boyle cho rằng, Ignatius đang sử dụng câu chuyện cuộc đời ông để đưa sự chú ý của độc giả đến Chúa và một mục đích cao cả hơn. Không mặc cảm về lỗi lầm của bản thân, Ignatius khuyến khích các cá nhân suy ngẫm về những khát vọng, nguồn lực và những điểm yếu của họ như một cách để trưởng thành.

Hướng dẫn thực hành từ Ignatius

Trong "Linh Thao" (Spiritual Exercises) - sách hướng dẫn cầu nguyện - Ignatius gợi ý một quy trình hàng ngày gồm 5 bước, được gọi là "Examen" (Tự vấn lương tâm), để kể và thuật lại những câu chuyện thay đổi cuộc đời. Tôi tin rằng đây là những lời khuyên thiết thực có thể giúp mọi người hoàn thành các mục tiêu trong năm mới.

- Hãy bắt đầu với việc đánh giá một cách thực tế, chính xác và lạc quan về tình hình hiện tại của bạn. Ignatius sẽ luôn bắt đầu tự đánh giá bản thân bằng việc khẳng định lại lòng biết ơn với cuộc sống và cơ hội được cống hiến trong một dự án lớn lao hơn bản thân ông. Hãy học cách chấp nhận rằng điểm mạnh hay điểm yếu, cảm giác tích cực hay tiêu cực, sự khích lệ hay phản đối đều là những món quà.
- Hãy cởi mở với một viễn cảnh rộng lớn hơn. Tìm kiếm sự giúp đỡ từ một sức mạnh cao cả hơn để nhận ra bức tranh toàn cảnh gắn kết các mảnh ghép của cuộc hành trình lại với nhau. Hãy kỳ vọng những hiểu biết mới sẽ khiến chúng ta bất ngờ.
- Tập trung vào các sự kiện của ngày hôm nay. Viết ra một câu chuyện liên kết các sự kiện trong ngày với mục tiêu của bạn. Ignatius sẽ không chỉ liệt kê những điểm mạnh, điểm yếu và cảm xúc, ông sẽ khám phá cách chúng thúc đẩy hoặc cản trở mục tiêu hướng về Đức Chúa Trời và giúp đỡ những người khác của ông.
- Tự hỏi chuyện gì làm gián đoạn sự hiểu biết của bạn về bản thân và thế giới. Khám phá những tư duy và góc nhìn mới bằng cách cam kết sâu sắc với mục tiêu cao cả hơn.

Cũng giống như các tôn giáo khác, Ignatius hướng về đức tin để tìm kiếm một góc nhìn khác trong những thời khắc khó khăn. Cơ Đốc Giáo và các tôn giáo chính thống như Phật Giáo, Nho Giáo, Ấn Độ Giáo và Do Thái Giáo đều giúp chúng ta tìm thấy mục đích sống trong sự từ bi và bao dung, giúp truyền cảm hứng và chỉ dẫn hành vi của chúng ta mỗi ngày.

Là một tín đồ Cơ Đốc, Ignatius đặc biệt quan tâm đến tấm gương từ bi và hy sinh của Chúa Giêsu trên cây thập tự giá. Điều đó giúp ông trải qua những thời khắc đen tối với niềm tin kiên định. Khi đối mặt với thất bại hay sự phản đối của người khác, bằng cách cam kết chấp nhận cái giá phải trả cho hành động tích cực, Ignatius có thể vượt qua những trở ngại và tìm thấy sức mạnh để tiếp tục con đường của mình.

Cuối cùng, hãy suy ngẫm xem câu chuyện của bạn sẽ dẫn dắt và truyền năng lượng cho ngày hôm sau như thế nào. Khi biết lồng ghép những khoảnh khắc chán nản vào dòng chảy của một bức tranh lớn hơn, Ignatius đã chiến thắng sự xấu hổ và bối rối do thất bại và sai lầm gây ra; ông có thể cảm nhận sự đau buồn một cách bình thản. Nó đã giúp Ignatius tìm thấy mục đích cao cả của cuộc đời.

Giống như Ignatius, nhiều người trong chúng ta cần xem xét lại các mục tiêu trong năm mới và suy nghĩ nghiêm túc về cách chúng ta thực hiện giấc mơ của mình, ngay cả khi chúng ta muốn buông xuôi.

Gordon Rixon là giáo sư thần học hệ thống tại Trường Cao đẳng Regis ở Massachusetts và Đại học Toronto ở Canada. Bài viết được xuất bản lần đầu trên The Conversation.

Ngân Hà biên dịch

GREEN CHAMELEON/UNSPLASH

Tập trung vào các sự kiện của ngày hôm nay. Viết ra một câu chuyện liên kết các sự kiện trong ngày với mục tiêu của bạn.